

En aquest treball es fa un recorregut per la vida i l'obra de Christiane Mariane von Ziegler, una poetessa que, a més a més d'haver creat una important obra literària en l'Alemanya del s.XVIII, va escriure els textos de nou cantates sacres del segon cicle que J.S.Bach va compondre a Leipzig l'any 1725. L'objectiu principal és el de donar una visió àmplia i global dels fets més importants de la seva vida, amb el discurs de defensa dels drets de les dones com a eix principal, i el d'apropar-nos a les cantates de Bach des d'una perspectiva més lligada als textos i als llibretistes, amb especial atenció a la seva col·laboració, que va durar només un mes.

En este trabajo se hace un recorrido por la vida y la obra de Christiane Mariane von Ziegler, una poetisa que, además de haber creado una importante obra literaria en la Alemania del s.XVIII, escribió los textos de nueve cantatas sacras del segundo ciclo que J.S.Bach compuso en Leipzig el año 1725. El objetivo principal es el de dar una visión amplia y global de los hechos más importantes de su vida, con el discurso de defensa de los derechos de las mujeres como eje principal, y el de acercarnos a las cantatas de Bach desde una perspectiva más ligada a los textos y a los libretistas, con especial atención a su colaboración, que duró solo un mes.

In this work we study the life and the work of Christiane Mariane von Ziegler, a poet who, besides having created an important literary work in the eighteenth century in Germany, wrote the texts of nine sacred cantatas of the second cycle that J.S.Bach composed in Leipzig in 1725. The main objective is to give a wide and global vision of the most important facts of his life, with the discourse of defence of the rights of women as a main focus, and to approach Bach's cantatas from a more text-related perspective and to the librettists, paying special attention to their collaboration, which lasted only one month.

SUMARI

1.	Introducció	3
2.	Christiane Mariane von Ziegler	5
2.1.	Els primers anys.....	5
2.2.	El saló: literatura i música	7
2.3.	La relació amb Johann Christoph Gottsched.....	9
2.4.	Les obres publicades	11
2.5.	Membre de la <i>Deutschen Gesellschaft</i>	14
2.6.	La seva coronació com a Poeta Laureada	15
2.7.	Els últims anys de la seva vida.....	16
3.	J.S.Bach i C.M. von Ziegler.....	18
3.1.	Bach i les cantates de Leipzig	18
3.2.	Els llibretistes de les cantates de Leipzig.....	20
3.3.	La col·laboració entre Ziegler i Bach	23
3.4.	Les cantates de Ziegler	25
4.	Les nou cantates de J.S.Bach amb textos de C.M. von Ziegler.....	30
5.	Conclusions	42
6.	Bibliografia	44
7.	Annexos.....	46
7.1.	Traduccions de les nou cantates de Bach amb textos de Ziegler	46

1. Introducció

L'any 1725, en plena etapa de J.S.Bach com a Thomaskantor a Leipzig, i a poques setmanes d'acabar el seu segon cicle de cantates, es va quedar sense el que suposadament era el seu llibretista, Andreas Stübel, que acabava de morir. Fou llavors quan el compositor va haver de cercar un nou llibretista amb qui treballar conjuntament per a tancar el cicle, i aquesta persona va ser ni més ni menys que una dona, la poetessa Christiane Mariane von Ziegler.

Una de les principals motivacions per realitzar aquest treball sobre la llibretista és el fet que es tracti d'una dona, amb totes les implicacions socials i culturals que això comportava, en una societat on les dones no tenien accés a l'ensenyament universitari ni tenien cap mena de facilitat per a desenvolupar-se artísticament o intel·lectualment, i amb Ziegler he descobert una de les dones més revolucionàries en aquest aspecte en l'Alemanya de l'època. En tota la seva obra literària, que he analitzat, Ziegler va lluitar constantment per la defensa dels drets de les dones, fet que sembla sorprenent en aquell moment.

Un altra motivació de molt de pes, ha estat el fet que fos la llibretista que va subministrar els textos per a nou cantates sacres de Bach, pel qual tinc una gran passió. Les cantates foren: BWV103, 108, 87, 128, 183, 74, 68, 175 i 176, i la col·laboració va durar aproximadament un mes, entre l'abril i el maig del 1725. Això em va portar a pensar que seria molt enriquidor apropar-se a la música de Bach des d'una perspectiva no tan musical, com estem acostumats, sino més aviat literària i social, incidint en la relació entre Bach i els seus llibretistes.

L'objectiu principal del treball és el de donar a conèixer amb una visió àmplia el personatge de C.M. von Ziegler, de la qual no en sentim gairebé mai a parlar, eclipsada per altres llibretistes com Picander. Existeixen diverses fonts amb informació sobre la llibretista, però de manera molt dispersa, i una de les principals tasques que he realitzat és la d'agrupar-les i organitzar-les per tal d'analitzar i exposar de forma global la seva vida i la seva obra.

El treball contempla, per una banda, aspectes purament biogràfics, literaris i intel·lectuals independents de l'activitat musical, i per altra, aspectes més lligats a la

música i, concretament, a les cantates de Leipzig, per tal d'evidenciar que, tot i que gràcies a l'obra de Bach Ziegler va aconseguir transmetre la veu d'una dona públicament en la litúrgia Luterana, la poetessa va desenvolupar una obra i una activitat literària molt potent.

Les traduccions de textos citats del treball són de l'autor, excepte les traduccions dels textos de les cantates (annex), que són d'Antoni Sàbat i Aguilera.

2. Christiane Mariane von Ziegler

2.1. Els primers anys

Christiane Mariane va néixer l'any 1695 a Leipzig en una família benestant i influent d'advocats, la família Romanus. Per tant, va néixer com a Christiane Mariane Romanus. Poc després que ella complís sis anys, el seu pare, Franz Konrad Romanus, va esdevenir alcalde de Leipzig, però el 1705 va ser detingut i empresonat sense càrrecs per un presumpte cas de corrupció, i va estar a la presó fins la seva mort, l'any 1746. El

1. Gravats de coure de la Romanushaus, Leipzig. Amsterdam, Petrus Shenk, 1704. Stadtgeschichtliches Museum Leipzig

més sorprenent del cas, és que la família Romanus no semblava molt afectada per la seva absència, ja que van seguir gaudint d'un prestigi en la ciutat i vivint a l'elaborada casa que Franz Konrad havia construït en el seu breu període com a alcalde. No sembla que Ziegler sentís la necessitat d'amagar la seva identitat com a Romanus, ja que apareixia en la majoria de les publicacions amb el nom de soltera.

Però l'angoixa viscuda per aquest episodi no té res a veure amb la que va viure dels anys 1711 al 1722. En aquest període va casar-se i enviudar-se dues vegades, i va tenir dues filles, les quals també van morir. En primer lloc, es va casar, l'estiu del 1711, a l'edat de 16 anys, amb Heinrich Levin Könitz. El 1712 va tenir una filla, de la qual no en coneixem el nom, i Könitz va morir poc després. Llavors Christiane Mariane es va casar amb Georg Friedrich von Ziegler, el 22 de Gener de 1715, i van tenir una altra filla el 12 de Febrer de 1716.¹

Tot i que es coneix molt poc sobre aquest període de la seva vida, es sap que va viatjar amb el seu marit, un capità militar, a les campanyes de Saxònia contra Suècia a la Gran Guerra del Nord (1700-21). En algun punt de la dècada, el seu marit i les seves filles van morir, i el 1722 ella va tornar a la casa de la seva mare a Leipzig, on va

¹ Peters, Mark A. (2008). *A Woman's Voice in Baroque Music: Mariane Von Ziegler and J. S. Bach*. Aldershot-Burlington: Ashgate. pp. 12-17

assumir ràpidament el seu rol de viuda aristocràtica lliure de preocupacions econòmiques.²

La descripció que el seu contemporani Christian Gabriel Fischer en va fer quan la va visitar un vespre de 1731 a casa seva ens transmet una idea detallada de com era Christiane Mariane³:

“She is yet a young widow, but may, due to many circumstances, have difficulty remarrying. Among other things, her conduct is almost more than feminine and her spirit much too lively and clever than that she should submit herself to a common male intellect. Of shape is she not unpleasant, but somewhat thick-boned, mature, plain of face, smooth of forehead, lovely eyes, healthy and somewhat brunette in color, her age about thirty years, free in speech, but clever and well-mannered, in social intercourse more friendly, amusing, and humorous than serious. In short, there is nothing constrained in her manner. She takes part in everything, she plays quite a lot of musical instruments and sings along, she shoots with rifles, pistols, and crossbow en compaignie. She speaks French, and is particularly strong in the German style and in poetry, in which Hr. Mag. Corvinus instructed her in her youth. But presently she needs no instructor, as her writings and those samples whereof I am witness demonstrate.”⁴

Els seus contemporanis coincideixen en que Ziegler era, a més a més d'amant de la diversió, una virtuosa, i que la seva forta personalitat i resiliència van contribuir en el seu rol públic com a defensora dels drets de les dones.

² Peters, Mark A. (2008). *A Woman's Voice...*p. 17

³ Gabriel Fischer, Christian (1927) “Ein vergessener Freund Gottscheds” *Beiträge zur Deutschen Bildungsgeschichte: Festschrift zur Zweihundertjahrfeier der Deutschen Gesellschaft in Leipzig 1727-1927*. Leipzig. p.121

⁴ “Ella és encara una jove vídua, però pot, a causa de moltes circumstàncies, tenir dificultats per tornar-se a casar. Entre altres coses, la seva conducta és gairebé més que femenina i el seu esperit és massa viu i intel·ligent per sotmetre's a un intel·lecte masculí comú. D'aspecte no és desagradable, però una mica refeta, madura, clara de cara, suau del front, ulls encantadors, de color sa i una mica morena, amb trenta anys d'edat, lliure en la parla, però intel·ligent i ben educada, en l'àmbit social més amigable, divertida i humorística, més que seriosa. En resum, no hi ha cap restricció en les seves maneres. Participa en tot, toca bastants instruments musicals i canta, dispara amb fusells i pistoles. Parla francès, i és especialment forta en l'estil alemany i en la poesia, en la qual Hr. Mag. Corvinus la va instruir en la seva joventut. Però actualment no necessita cap instructor, ja que els seus escrits i aquelles mostres de les quals soc testimoni ho demostren.”

2.2. El saló: literatura i música

Ziegler s'havia refugiat en la poesia com a consolació després de la mort del seu marit i les seves filles. Ben connectada a Leipzig, Ziegler convidava regularment homes i dones intel·lectuals al seu saló. Aquest, tot i que l'habitació dels seus pares tenia una alcova, a la manera de les famoses mansions franceses, probablement estava situat en una habitació de la cantonada de la segona planta, amb les seves rajoles blanques i negres. Es coneix una breu descripció d'un vespre de 1734 a la casa de Ziegler, d'un professor de Halle anomenat Phillipi. En aquesta ocasió va arribar a la casa cap a les cinc de la tarda per prendre cafè i per jugar a les cartes. Pels voltants de les vuit del vespre van

2Christiane Mariane von Ziegler, 1736. Herzog August Bibliothek, Wolfenbüttel (A24792)

sopar amb un grup de deu homes i dones, on es podien sentir, al voltant de la taula, rimes i "bon mots", mentre els convidats bevien bon vi i "nachdenckliche Gesundheit". Després de sopar, cap a les onze, gaudien de diverses activitats lúdiques. Per exemple, jugaven a un joc literari anomenat "El joc del matrimoni", que consistia en escriure rimes sobre un amor fictici, i tot seguit els convidats podien fer comentaris humorístics, també amb rima. Aquests jocs literaris imitaven els dels salons de París més galants i refinats. Finalment, l'assemblea es desfeia pels voltants de la mitjanit.⁵

Aquests salons es van originar en l'àmbit de l'aristocràcia parisenc del s.XVII, i eren considerats uns dels pocs llocs on homes i dones podien socialitzar i intercanviar idees, amb converses dotades de bona educació i bons modals. El saló de Ziegler era una prova de la seva creixent atracció per la cultura francesa dels salons, i va dotar a Leipzig d'un lloc on les dones poguessin participar en la cultura musical i literària. A més a més, va permetre-li tenir un rol important en la vida social.

⁵ Goodman, Katherine R. (1999). *Amazons and apprentices: women and the german parnassus in the early enlightenment*. Rochester, NY, USA: Camden House. p.106

En relació a les actuacions musicals, ella era la principal àrbitre de gustos, i tocava la flauta travessera, la flauta de bec, el llaüt, el clave, i fins i tot cantava. Aquestes paraules seves, “Antwort-Schreiben”, recollides en la seva obra del 1728 *Versuch in gebundener Schreib-Art*, demostren la seva gran sensibilitat per la música, a més a més de la literatura⁶:

Du weist, daß mich nichts mehr als die Music kan laben,
Denn dieses Element ernehret Seel und Geist.
Es kan mir in der That kein größer Dienst geschehen,
Als wenn ich, wie du selbst davon kanst Zuge seyn,
Vom lieben Noten-Volck mich soll umringet sehen,
Ich räumte, gieng es an, ihm alle Zimmer ein.⁷

Per altra banda, Ziegler defensava que ella podia tocar la flauta, instrument poc freqüent entre les dones alemanyes i generalment associat als homes. Argumentava que la flauta era un instrument apropiat per les dones posant com a exemple les dones franceses⁸:

[...] If you wish to make a remark to me that this instrument is not at all proper for a lady, since it appears to be characteristic of men, then give you the firm assurance that most of the French women – of both the upper and middle class – which have always found approval with all reason, and pass for galant and well-mannered creatures in the whole world, serve the so-called traversiere greatly... Decide for yourself from there, and after especially long reflection, not to stop your daughter from learning this pleasant and not too common instrument, that I might obtain for myself a fellow traveler.⁹

En aquest escrit, dirigit a les mares que tenen filles, es pot observar com Ziegler ja té un discurs clarament que planteja alternatives a l'ordre establert, activament, vetlla per les oportunitats i els drets de les dones en una societat controlada exclusivament pels homes i on les dones no tenien accés a estudis universitaris. Va demostrar tenir

⁶ Ziegler, Christiane Mariane von (1728), *Versuch in gebundener Schreib-Art*. Leipzig: Hofenberg p.148.

⁷ “Vosaltres sabeu que res pot refrescar-me més que la música. Perquè aquest element nodreix l'ànima i l'esperit. En efecte, no se'm pot fer major servei que quan jo, com podeu presenciar em veig rodejada d'estimats músics. Si fos possible, els hi donaria totes les meves cambres a ells.”

⁸ Ziegler, Christiane Mariane von (1731), *Moralische und vermischte Send-Schreiben*. Leipzig: Bey Joh. Friedrich Brauns sel. Erben pp.407-409

⁹ “Si voleu dir-me que aquest instrument no és adequat per a una dona, ja que sembla ser característic dels homes, us asseguro fermament que la majoria de les dones franceses - tant de classe alta com de classe mitjana - que sempre han trobat l'aprovació amb tota la raó, i que són criatures valentes i ben educades a tot arreu, serveixen molt a l'anomenat traversiere ... Decideix per tu mateixa a partir d'això, i després d'una llarga reflexió, no evitar que la teva filla aprengui aquest instrument agradable i no massa comú, ja que podria obtenir per mi una companya de viatge.”

molt coneixement musical i fins i tot es va atrevir a donar consells a un *Kapellmeister* (de nom desconegut) sobre la seva música.

Ziegler no només disposava, amb el seu saló, del lloc per participar en la cultura musical i literària de Leipzig, sinó que també tenia la oportunitat d'influir i controlar el gust artístic a nivell local. A partir de la seva influència, la casa Romanus es va convertir en un centre de vida intel·lectual per l'alta societat de la ciutat i en un lloc on les dones podien participar activament en ella i on la seva música, la poesia i les opinions podien ser escoltades.

2.3. La relació amb Johann Christoph Gottsched

En el camp de la literatura, Ziegler va estar molt relacionada amb Johann Christoph Gottsched, (1700-1766), una de les figures literàries més importants de la primera meitat del s.XVIII a Alemanya, i que fou una peça clau per entendre com la poetessa va poder escriure i publicar la seva obra en una societat de domini masculí. Ziegler i Gottsched es van donar suport mutu durant més d'una dècada, i els dos van buscar promoure els rols de les dones en la literatura alemanya, amb l'objectiu principal de l'avanç del llenguatge i la cultura alemanyes.

3 Johann Christoph Gottsched. Pintura a l'oli de Leonhard Shorer (1744). Actualment a Leipzig University Library.

Ziegler va conèixer a Gottsched poc després que ell arribés a Leipzig el 3 de Febrer de 1724. Ell va crear a la ciutat un setmanari de literatura, *Die vernünftigen Tadlerinnen*, que es publicava cada setmana durant els anys 1725 i 26. Es tractava d'un setmanari moral que es basava en el desenvolupament del pensament de la Il·lustració, enfocat en el benestar dels altres i en la capacitat i deure individuals de cadascú per millorar el món que l'envolta, per tal d'establir les bases d'una literatura moderna a Alemanya, en un moment de canvi en el pensament i la filosofia europeus. Entre altres aspectes, un dels seus objectius

principals era el de potenciar la literatura i l'educació de les dones, donant exemples de com de bé les dones podien escriure si eren educades correctament, i encoratjant a les escriptores a escriure. Gottsched argumentava que perquè les dones poguessin estar involucrades en un discurs social, havien de rebre una millor educació, i no solament universitària, sinó també elemental. Fins i tot, els seus quatre editors homes escrivien sota pseudònims femenins: Phyllis (Johann Friedrich May), Iris (Johann Georg Hamann), Clio (Lucas Geiger) i Caliste (Gottsched), dels quals els tres primers van perdre aviat el seu interès, mentre que l'últim va continuar el projecte durant dos anys.¹⁰

Ziegler va escriure per aquest setmanari sota diversos pseudònims, per tal de no ser identificada per Gottsched com a la mateixa autora en cada escrit, com "de Rose", "Silere" i "Clarimene von Lindenheim".¹¹ En els seus escrits trobem una bona mostra dels seus arguments per defensar els drets de les dones a l'educació i a la implicació en un discurs públic a través de la literatura. Aquí va exposar-hi la majoria de temes que desenvoluparia més tard, com la igualtat entre homes i dones, la necessitat d'una millor educació, que les dones parlen més eloqüentment que els homes, i que a les dones se'ls hauria de permetre escriure poesia sense obstacles per part dels homes.¹²

Un dels seus escrits més representatius és el següent¹³:

Ich brenne vor Neid, wenn ich die französischen Gedichte der Madame Deshoulières lese, und dabey bedenke, daß Deutschland noch nichts aufzuweisen habe, was man den Franzosen in diesem Stücke entgegen setzen könnte. Wir haben zwar hie und da kleine Proben, die Verstand und Lebhaftigkeit genug zeigen... Allein wo haben wir ein neues Buch aufzuweisen, welches vor einer einzigen Poetinn verfertigt worden? Und so Lange dieses nicht geschiehet, müssen wir deutschen Nymphen (welch eine Schande ist das!) den Französinnen noch immer den Vorzug lassen.¹⁴

¹⁰ Peters, Mark A. (2008). *A Woman's Voice...* pp.21-22

¹¹ Wolff, Eugen (1895). *Gottscheds Stellung im Deutschen Bildungsleben*, Kiel und Leipzig: Berlag von Lipsius. vol.2. pp.117-119

¹² Peters, Mark A. (2008). *A Woman's Voice...* pp. 23

¹³ Gottsched, Johann Christoph (1725). *Die vernünftigen Tadlerinnen, erster Jahr-Theil*. p.211

¹⁴ "Em cremo d'enveja quan llegeixo els poemes de Madame Deshoulières, com a resultat de considerar que Alemanya encara no res amb el qual competir amb els francesos en aquests passatges. Tenim aquí i allà exemples que mostren suficient comprensió i motivació... Però a on tenim nosaltres un nou llibre, que hagi estat completat per una poetessa alemanya? I mentre això no succeeixi, nosaltres les nimfes alemanyes (quina vergonya!) deixem que les dones franceses tinguin avantatge."

Comprovem, doncs, que Ziegler es caracteritzava per un discurs fortament reivindicatiu, i que va trobar un gran suport en aquesta matèria en la figura de Gottsched.

2.4. Les obres publicades

Ziegler va publicar, des del 1728 al 1739, diversos volums amb la seva pròpia poesia i les seves cartes, amb el suport de Gottsched. Foren els següents: *Versuch in gebundener Schreib-Art* (1728), *Versuch in geburdener Schreib-Art, anderer und letzter Theil* (1729), *Moralische und vermischte Send-Schreiben* (1731) i *Vermischete Schriften in gebundener und ungebundener Rede* (1739).

Versuch in gebundener Schreib-Art (1728): En el seu primer llibre, Ziegler va introduir al públic un discurs que defensava vigorosament els drets de les dones a l'educació i a la literatura, i anava contra les convencions socials, conscient del repte que això suposava per les empreses literàries, dominades per homes. En ell hi ha molts tipus de poesia, com pot ser secular, satírica o fins i tot obscena. De les 352 pàgines de poesia, només 41 contenen poesia sacra.

En el següent text, que apareix en el pròleg del llibre, es transmet aquest caràcter humorístic i desafiant¹⁵:

Wollte es etlichen Lesern seltsam vorkommen, daß ich unter diese meine Gedichte viel schertzhaffte Gedancken mit geworffen, so weiß ich zu meiner Vertheidigung nichts anders vorzubringen, als daß ich der völligen Meynung bin, man müsse von einer Dame nicht allezeit ein ernsthaftes und Catonisches Gesichte begehren [...]¹⁶

La majoria dels seus poemes es concentraven en el bon comportament en la societat, i es tracta més de poemes que expressen sentiments, i no narracions d'accions. La majoria dels poemes contemplen una vida independent del control dels homes.

¹⁵ Ziegler, Christiane Mariane von (1728). "Vorbericht", *Versuch in...*p.11

¹⁶ "Si a diversos lectors els sembla estrany que hagi publicat entre aquests poemes tants pensaments humorístics, llavors no puc fer res més que avançar en la meva defensa, que no sóc de l'opinió absoluta que s'hagi de demanar tot el temps d'una dama una cara seriosa."

Ziegler defensa aquí que l'escriptura de les dones requeria, a través de l'estudi, que elles transformessin el seu estil conversacional a un estil natural d'escriptura, i que només així superarien l'escriptura dels homes. Assegura a les seves lectores que sense disciplina i sense practicar la naturalesa poètica, mai podran ser verdaderes poetes, sinó simples creadores de rimes.¹⁷

En aquest llibre és on es van publicar, tres anys més tard de la seva composició, els poemes sacres de les nou cantates de J.S.Bach en les quals van col·laborar, que més endavant en el treball es definiran. Com que no coneixem com eren els textos originals abans que Bach hi posés la música, no sabem si hi ha diferències entre aquests i els publicats en el present llibre.

4 Christiane Mariane von Ziegler. Portada de Versuch in gebundener Schreib-Art, Leipzig 1728. Martin Bernigeroth (1670-1733)

Versuch in gebundener Schreib-Art, anderer und letzter Theil (1729): Es tracta d'un segon llibre de poesia que complementa el primer, i que va publicar un any més tard. Entre altres tipus de poesies, aquí Ziegler hi publica la resta de textos de cantates que completaven un any litúrgic luterà, però que Bach, per raons desconegudes, mai va arribar a musicar.

En el seu pròleg no hi apareix la defensa dels drets de les dones, i molt pocs dels seus poemes tracten sobre aquest tema. Així com en el primer llibre va rebre molts atacs per part dels crítics, que probablement li van fer perdre la motivació, aquest segon llibre es considera un intent de guanyar-se el respecte per la seva veu pública. Per aconseguir això publica una gran quantitat de poemes sacres, a diferència de l'anterior volum. La prova és que aquest conté 256 pàgines de poesia sacra i només 187 de secular. Entre ells hi ha les 64 cantates litúrgiques que completen el cicle anual. Aquestes estan basades en les lectures de l'any litúrgic i utilitzava els tipus comuns, com els versicles bíblics. En el pròleg donava instruccions als compositors que potser desitjarien posar-hi música. Clarament, la poeta estava buscant un públic

¹⁷ Goodman, Katherine R. (1999). *Amazons and apprentices: women...p.111*

més ample amb aquests textos, tot i que les seves creences sobre els drets de les dones no havien canviat, i tot i que va incloure-hi pensaments i poemes humorístics, les referències obscenes hi són totalment absents.¹⁸

Moralische und vermischte Send-Schreiben (1731): En la seva tercera publicació, Ziegler publica part de la seva correspondència com a exemple de prosa femenina, i és la primera dona que ho fa. En les seves cartes es revela com a defensora dels talents femenins, si s'entrenen. Diu que els homes exageren quan expressen la dificultat de l'aprenentatge per tal d'impressionar a les dones, però elles posseeixen els cinc sentits, la raó i el coneixement, igual que ells, i que el privilegi que ells reclamen procedeix de la gelosia.¹⁹

Les cartes eren un gènere literari molt associat a les dones escriptores dels s.XVII-XVIII a Europa. Eren vistes com a escriptores de cartes exemplars, ja que no requeria cap tipus d'entrenament i que no apuntaven cap a la publicació o la fama, i Ziegler aquí torna a reptar els homes fent-ne una publicació. En les més de 100 cartes que conté, discuteix diversos temes, com la manera de criar nens ben educats, que un home no ha de gastar-se gaires diners en comprar llibres, la importància d'estar alegre tot el i el mal temps, l'estat de les esglésies de Leipzig i la importància d'estar satisfet amb la condició d'un mateix. En el pròleg explica que les cartes estan basades en correspondència real que havia tingut en el passat, i que les havia modificat eliminant informació personal i concentrant-se en el missatge moral.²⁰

Un bon exemple d'aquest discurs el trobem en aquesta part d'una carta del llibre²¹:

¹⁸ Peters, Mark A. (2008). *A Woman's Voice...*p.30

¹⁹ Goodman, Katherine R. (1999). *Amazons and apprentices: women...*p.114

²⁰ Peters, Mark A. (2008). *A Woman's Voice...* pp.39-40

²¹ Ziegler, Christiane Mariane von (1731). *Moralische und...*pp.8-9

[...] Wenn ein Frauenzimmer von Jugend auf sich der Erlernung dergleichen Gelehrsamkeit weyhet, un solchen Betrachtungen obliegt, warum solte es nicht eben denjenigen Vortheil erhalten, den das Männliche Geschlechte erlanget? Wir bringen ja eben sowohl fünff Sinnen mit auf die Welt, wie jenes, Vestand und Vernunft werden unter beyderley Geschlechtern von der Natur ausgetheilet, und das Gedächtniß wird uns zur Mitgift von Ihr mit angerechnet.[...] ²²

Vermischete Schriften in gebundener Rede (1739): Es tracta d'un recull de poesia i prosa escrita durant la dècada de 1730, i inclou diverses obres publicades en diversos llocs durant la dècada. Conté 118 poemes i 34 textos en prosa. Ziegler insisteix en temes dels quals ja havia parlat, com l'ús correcte de la llengua Alemanya en els discursos i l'escriptura, la importància de la conversa pura i el correcte comportament en la societat ben educada, o els drets de les dones a l'educació i a la literatura.

En aquesta ària de la cantata *Die Männer sagen uns wohl immer* (Els homes ens diuen constantment), s'observen els seus atacs cap als homes²³:

Plagen, Sorgen, un Verdruß
Hat man bey euch im Ueberfluß.
Ihr könnt euch zwar wie Engel stellen;
Allein ihr reines Wesen fehlt,
So bald ihr uns das Herze stehlt,
Sucht ihr uns auch zugleich zu fallen. ²⁴

2.5. Membre de la *Deutschen Gesellschaft*

L'any 1730, després de la publicació dels seus dos primers llibres, un dia va rebre un missatge de la prestigiosa *Deutschen Gesellschaft* (Societat Alemanya de Leipzig), on se li anunciava que, de forma unànime, se la convidava a ser la primera dona membre d'aquesta organització. Presidida per Gottsched, la *Deutschen Gesellschaft*

²² "Quan les dones des de la seva joventut es dediquen a estudiar els mateixos coneixements, perquè no reben el mateix benefici que obtenen els del sexe masculí? Nosaltres portem cinc sentits al món, com ells; la comprensió i la raó són distribuïts per naturalesa entre els dos sexes, i la memòria és també garantida per ella com a part de la nostra dot."

²³ Ziegler, Christiane Mariane von (1739). *Vermischete Schriften in gebundener und ungebundener Rede*. Gottingen : Im Verlag der konigl. privil. Universitets-Buchhandlung. pp.319-320

²⁴ "Problemes, cures i molèsties una té amb tu contínuament en abundància. Podeu mostrar-vos com a àngels, però la vostra disposició falla, tant aviat robeu el nostre cor, com busqueu reduir-nos."

es reunia cada dimecres per a cultivar la llengua alemanya i la literatura. L'organització s'havia renovat completament per part de Gottsched el 1727, i havia establert noves normes, com per exemple, que s'havia de votar tothom que entrés a la societat.²⁵

Aquest fet, que li va permetre participar activament en la societat, la va encoratjar en les seves activitats literàries, ja que liderava la inclusió de la veu de la dona a les societats cultes de Leipzig. En les reunions setmanals els seus membres presentaven les seves obres noves i no publicades, en vers i en prosa.

Gottsched promou a Ziegler com a exemple dels seus ideals, exposats al setmanari *Die vernünftigen Tadlerinnen*, els quals diuen que la cultura alemanya serà elevada quan les dones participin en el discurs social. Ella va contribuir nombroses vegades amb els seus poemes a la societat, i tant l'any 1732 com el 1734 va guanyar el premi anual de poesia que organitzaven.²⁶

2.6. La seva coronació com a Poeta Laureada

Ziegler exposava en el pròleg de la seva obra *Versucht in gebundener Schreib-Art* que les dones de les terres germàniques no eren tan reconegudes com en altres països. Mentre en altres països, com França i Itàlia, les dones eren honorades, defensava que les dones cultes alemanyes havien de ser degudament lloades, i que una dona alemanya podia ser nomenada, fins i tot, poeta laureada, un honor reservat als homes. Tant sols cinc anys després de dir això va ser coronada com a poeta laureada imperial per la Facultat de Filosofia de la Universitat de Wittenberg, el 17 d'Octubre de 1733.²⁷

5 Medalla en motiu de la coronació de Ziegler com a Poeta Laureada, a la Universitat de Wittenberg (1733)

Johann Friedrich Lamprecht, membre de la *Deutschen Gesellschaft*, va recopilar i publicar una sèrie de poemes i assajos en honor a Ziegler, anomenat *Sammlung der*

²⁵ Goodman, Katherine R. (1999). *Amazons and apprentices: women...* p.111

²⁶ Peters, Mark A. (2008). *A Woman's Voice...* pp.33-34

²⁷ Peters, Mark A. (2008). *A Woman's Voice...* pp.45-46

Schriften und Gedichte welche auf die Poetische Krönung Der Hochwohlgebohrnen Frauen, Frauen Christianen Marianen von Ziegler gebohrnen Romanus, verfetiget worden. Un dels més representatius i que expressen millor quina era la visió que el seu entorn tenia d'ella, és aquest poema de Christiana Rosina Spitzin, d'Augsburg²⁸:

Sie griff nach Kiel und Blatt mit unermüdetem Fleiß:
Ihr edler Geist ist selbst vom Himmel ausgeheitert:
Sie bleibet Sachsens Ruh, und Deutschlands hoher Preis.
Weil sich ihr Geist und Glanz in aller Recht gekrönet,
Weil ihre Grosmuth sich was kluges angewöhnet.²⁹

2.7. Els últims anys de la seva vida

El llibre *Vermischete Schriften*, de 1739, fou el darrer que va publicar. L'únic treball que va publicar durant les últimes dues dècades de la seva vida va ser una traducció des Francès de *Gedanken über verschiedene Sachen, welche zur Gelehrsamkeit und Sittenlehre gehören*, d' Abte Trublet.

Tot i que va afirmar en el seu pròleg que diverses circumstàncies l'havien dissuadit de completar la seva última obra abans, va remarcar que un d'ells va ser el seu casament recent. Després d'haver viscut com a viuda aristocràtica les dues últimes dècades, es va casar amb el professor de Frankfurt Wolf Balthasar Adolf von Steinwehr (1704-1771), membre de la *Deutschen Gesellschaft*, que havia estat professor de la Universitat de Göttingen. La parella es va mudar a Frankfurt a causa de la nova feina de Steinwehr com a professor d'història i llei natural. És probable que Ziegler l'assistís, durant aquests anys, amb algunes traduccions del Francès. També es creu que va estar

6 Christiane Mariane von Ziegler (data desconeguda). Gravats de Georg Daniel Heumann

²⁸ Spitzin, "Das weibliche Geschlecht ist mehrentheils geneigt", a Johann Friedrich Lamprecht. *Sammlung der Schriften und Gedichte welche auf die Poetische Krönung Der Hochwohlgebohrnen Frauen, Frauen Christianen Marianen von Ziegler gebohrnen Romanus, verfetiget worden.* p.41

²⁹ "Ella tracta la ploma i la fulla amb incansable diligència: el seu esperit noble ha estat il·luminat des del cel: ella segueix sent la glòria de la Saxònia i el premi més gran d'Alemanya, des que el seu esperit i el seu esplendor s'han estès per tot el món. Per tant, hom l'ha coronat amb tot els drets, des que la seva generositat ha esdevingut quelcom savi."

involucrada en l'establiment de la Deutschen Gesellschaft a Frankfurt, el 20 de Desembre de 1743. Tot i que no està documentada la seva participació en aquesta societat, la seva participació activa a la societat de Leipzig fa pensar que amb aquesta també hi va estar molt relacionada.³⁰

Ziegler va romandre inactiva literàriament, o almenys anònima, els últims anys de la seva vida. Katherine Goodman suggereix que el pes de les dures crítiques que havia anat rebent van fer que perdés el coratge per escriure, tot i que no en veiem cap evidència en els seus escrits.³¹

El seu desànim i la seva desil·lusió davant la situació de l'escriptura i l'educació de les dones són molt evidents en aquest escrit del prefaci del llibre de Trublet³²:

Wenige darunter wollen etwas schreiben, und vielleicht ist es gut, daß es wenige wollen. Wer schreiben will, muß seine Gedanken wohl bey einander behalten; dasjenige, wovon es handeln will, ofte überdenken, und sich durch keine sinnliche Ergötzlichkeiten stören lassen. Wenige unsers Geschlechts können sich zu solcher Arbeit und Geduld gewöhnen. [...]³³

Christiane Mariane von Ziegler va morir el dia 1 de Maig de 1760 a l'edat de 65 anys, a Frankfurt, en plena Guerra dels Set Anys.

³⁰ Peters, Mark A. (2008). *A Woman's Voice...*p.57

³¹ Goodman, Katherine R. (1999). *Amazons and apprentices: women...*p.118

³² Ziegler, Christiane Mariane von, "Vorrede" a *Gedanken über verschiedene Sachen, II-IV*. pp.4-6

³³ "Poques [dones] desitgen escriure quelcom, i potser és bo que siguin poques. Algú que desitja escriure ha de mantenir els seus pensaments alineats un amb l'altre; algú que vulgui tractar això sovint hi pensa i no es permet a sí mateixa de ser interrompuda per diversions sensuais. Poques del nostre sexe es podrien acostumar a aquest treball i aquesta paciència."

3. J.S.Bach i C.M. von Ziegler

3.1. Bach i les cantates de Leipzig

La primavera del 1723, J.S.Bach es va fer càrrec de la cantoria de Sant Tomàs de Leipzig, fent la transició de servidor d'una cort (Weimar) a empleat d'un ajuntament, i això va suposar l'oportunitat de dur a terme les seves aspiracions artístiques. Sant Tomàs era la gran cantoria de l'Alemanya protestant, i hi havien passat, com a titulars, grans mestres com Calvisius, Schein, Michael, Knüpfer, Schelle o Kuhnau. Fins i tot abans d'acceptar el càrrec, Bach va decidir que les dues esglésies principals (Sant Tomàs i Sant Nicolàs), es subministrarien de composicions seves, i va assumir el repte de crear una peça de música

7 Església i escola de St.Tomàs, Leipzig, 1723. Johann Gottfried Krüger (1684–1769)

concertant (cantata) per a cada diumenge, i dia festiu de l'any litúrgic, excepte per Advent i Quaresma, quan la música concertant quedava suspesa. Aquest repte suposava més de seixanta cantates l'any, fet que requeria una gran concentració i disciplina.

Per poder atendre amb imparcialitat a les dues esglésies es va adoptar un sistema en el qual s'estrenaven de manera alternada cantates a les dues esglésies, i per a les festes majors del cicle litúrgic, la representació el matí d'una cantata es repetia en l'ofici del vespre de l'altra, així les dues congregacions en podien gaudir. En els dos períodes anuals, i durant les dues pauses anuals, Bach preparava l'actuació de la litúrgia entre Nadal i Epifania i l'estrena de la Passió pel Divendres Sant.

Amb Bach, la cantata va passar a tenir la importància que tenia abans el motet, fins a substituir-lo. Els textos, però, es convertiren en interpretacions dels textos bíblics, com sermons cantats. Abans de compondre la cantata, Bach havia de seleccionar els textos i preparar uns quadernets que la congregació llegia abans o durant la

interpretació. D'aquests se n'han conservat cinc, a més del de l'Oratori de Nadal. S'imprimien dotze plec de textos durant l'any, fet que volia molta organització i l'ajuda dels seus alumnes i fills.³⁴

Les veus pels concerts es seleccionaven entre els alumnes assignats al primer cor, un grup d'elit de dotze o setze cantants, els quals tenien l'edat d'ingrés entre tretze i catorze anys, i s'hi podien quedar uns vuit. El compositor valorava que tinguessin bona afinació, lectura a vista, bon comportament en públic i bon gust per l'expressió musical.

El conjunt instrumental tenia un nucli format per vuit músics i era completament insuficient per a interpretar les cantates. Eren intèrprets amb remuneracions moderades però amb moltes oportunitats de feina. Se'ls demanava una gran extensió d'habilitats i el fet que fos un grup fix permetia treballar l'estil interpretatiu desitjat. Bach, acostumat a la música municipal, va saber controlar a la perfecció la seva qualitat. A vegades havia de contractar reforços entre els seus alumnes o de la universitat, i aquests estaven disposats a treballar barat o, fins i tot, gratis.³⁵

El 1723 Bach compon el primer cicle anual de cantates. Només ens han arribat els tres primers dels cinc que va fer. Al faltar aquests dos últims, es fa difícil estudiar l'evolució de la cantata en el seu període més productiu, però sabem que tenia dos objectius: Promocionar-se a sí mateix i fer un gruix de repertori considerable i explorar la flexibilitat de la tipologia de la cantata. El que volia aconseguir era modernitzar la música sacra de Leipzig, i per això utilitza les seves obres en la majoria d'activitats litúrgiques, i això satisfà el seu desig de centrar-se en el tipus d'escriptura vocal-instrumental. És lògic que, donat el volum de feina que suposava aquest repte, aprofités peces antigues que encaixessin, i per aqueta raó al primer cicle hi ha la integració del gruix de cantates de Weimar i de Cöthen. En aquest primer cicle es veuen característiques principals que romanen invariables en totes les cantates de Leipzig. Va ampliar el gènere de cantata eixamplant l'abast de les modalitats convencionals de cors, àries, recitatius i corals, i tot i les dificultats per trobar textos adequats, va ser capaç d'assentar nous criteris de composició pel gènere.

³⁴ Wolff, Christoph (2008) *Bach: el músico sabio*. Barcelona: Ediciones Robinbook. pp.274-275

³⁵ Wolff, Christoph (2008) *Bach: el músico...*p.284

El segon cicle, pel qual va tenir més temps, va poder exemplificar la maduresa del seu concepte, basat en llibrets de tipus uniforme (és en aquest cicle on trobem les nou cantates amb textos de la poetessa Von Ziegler, objecte del treball), i cada cantata es basava en un himne d'església segon el temps de l'any litúrgic. Aquest, però, no va quedar complert. El tercer cicle, posteriorment, va tenir una producció de molta menys intensitat i va ser completat en tres anys.³⁶

3.2. Els llibretistes de les cantates de Leipzig

Els textos de les cantates estan basats en himnes compostos pel propi Luther. La base de cada cantata era el coral o corals que es desenvolupaven a partir dels himnes de la Reforma Luterana. Aquests himnes eren coneguts àmpliament pels feligresos i podien variar en funció de la localitat o, fins i tot, l'Església. Els altres textos, corresponents a números per cor i a les àries per solistes, normalment eren textos bíblics que els propis poetes adaptaven per a les cantates.

En la seva etapa a Leipzig, J.S.Bach va compondre un gran número de cantates, de les quals se n'han conservat 172. Són massa nombroses per ser considerades individualment, i la seva classificació resulta difícil, ja que l'autoria de la majoria dels seus llibrets no està comprovada. Les cantates del primer any mantenen totes la unitat en quan a estructura, així com també en les tonalitats i les temàtiques. En el primer cicle, Bach, ja que va haver-se d'adaptar a un ritme de composició molt alt, va integrar un gran gruix de les cantates de Weimar i va adaptar també les de Cöthen. Totes les cantates del primer cicle tenen ja característiques que veurem en totes les cantates de Leipzig, com el coral inicial de gran solemnitat (rarament les peces per solistes apareixeran al principi), i els corals finals a quatre parts, senzills però expressius.³⁷

La primera cantata de Leipzig revela un nou autor que estaria a la seva disposició durant tot el primer període com a Thomaskantor. Aquest, encara que Spitta en la seva biografia no ho reconegui i atribueixi algunes de les seves cantates a Picander,

³⁶ Wolff, Christoph (2008) *Bach: el músico...*pp.294-308

³⁷ Wolff, Christoph (2008) *Bach: el músico...*p.290

fou un autor anònim. Rudolf Wustmann atribueix a aquest autor els llibrets de vuit cantates (BWV 104, 166, 86, 37, 44, 75, 76, 179).

A la cantoria de Sant Tomàs trobem un altre dels autors, Christian Weiss, pastor de l'església des del 1714 fins la seva mort, el 1737. La seva relació era molt bona, i es creu que l'autor va proveir-li almenys 33 llibrets, que suposa pràcticament una setena part de les cantates de Leipzig.³⁸

Els llibretistes Salomo Franck i Erdmann Neumeister apareixen com a llibretistes de cantates que estan intercalades amb aquestes. En el cas de Franck, advocat i científic, van col·laborar junts durant els anys 1714-1717 a Weimar, i es creu que en alguna ocasió, a Leipzig, Bach va utilitzar textos seus d'aquella època (durant la seva època a Weimar, Bach gairebé només va utilitzar textos de Franck)³⁹. En el cas de Neumeister, conegut com a reformador de la cantata d'església, i que va escriure cinc cicles complets de textos per cantates, Bach també havia utilitzat textos per a cinc cantates, dels anys 1713 i 1714 (Weimar), i un per cada any, del 1723 al 1725 (Leipzig).

El propi Bach va ser llibretista de nou de les seves cantates (BWV 194, 63, 16, 153, 154, 81, 83, 23 i 184). Ell mateix agafava el textos i els traslladava a les cantates sense afegir-los-hi res. El 1724 obre un nou camí amb la creació de la cantata pel dia de Pasqua, *Christ lag in Todesbanden*, la qual és considerada el seu primer ús sencer d'un himne congregacional.⁴⁰

Un any i mig més tard, Bach va compondre una cantata (BWV148), "Bringet demn Herrn Ehre seines Namens", les àries de la qual estaven basades en textos del llibretista Christian Friedrich Henrici, anomenat comunament Picander. Oficial de correus de professió i amic íntim del compositor, Picander va començar escrivint versos satírics, poemes per aniversaris, bodes i naixements, tal i com estava de moda en l'època, per atraure l'atenció i trobar un patró que el pogués ajudar. Després va passar-se a la poesia religiosa i va publicar un cicle anual de textos de cantates. Picander va ser el poeta de 13 cantates de Bach, entre elles la Cantata del Cafè

³⁸ Stanford, Terry C. "Bachs's Cantata Libretti". *Proceedings of the Musical Association*. Taylor & Francis, Ltd. on behalf of the Royal Musical Association 44th Sess. (1917-1918) p. 79

³⁹ Dürr, Alfred (2005) *The cantatas of J.S.Bach. With their librettos in german-english parallel text*. Oxford: Oxford University Press. p.15

⁴⁰ Stanford, Terry C. "Bachs's Cantata Libretti". *Proceedings of...* p.80

(BWV211) o la Passió segons Sant Mateu (BWV244), entre altres. Picander va seguir, però, amb una despreocupació i una actitud vulgar, i molta gent s'ha sorprès que Bach es pogués sentir atret per un home tan bast.⁴¹

De les 49 cantates que es conserven del segon cicle de Leipzig, conegut com el projecte de les cantates corals, compostes entre l'11 de Juny de 1724 i el dia de Pasqua de 1725, l'autor és desconegut, tot i que segons hipòtesis de Christoph Wolff, és probable que fos Andreas Stübel, vicerector emèrit de Sant Tomàs. Una de les raons per pensar que fou Stübel és que, per la manera en com es va desenvolupar el projecte, aquest havia de ser un col·laborador proper i resident a Leipzig. La mort d'Stübel va ser sobtada, el 25 de Gener de 1725, després de tres dies de malaltia, quan acabava de rebre de l'impressor les proves del plec de cantates destinades a ser executades a partir del Diumenge de Septuagèsima (28 de Gener) fins l'Anunciació (25 de Març). Aquest fet explicaria el brusc final del cicle amb la cantata BWV1 *Wie schön leuchtet der Morgenstern*, en la festa de l'Anunciació d'aquell any.⁴²

Fou aquesta situació la que va portar a Bach a buscar un nou proveïdor de textos com a solució d'emergència. En primer lloc, va reestrenar la cantata BWV4 *Christ lag in Todes Banden*, el diumenge de Pasqua (l'havia estrenat per Pasqua de l'any anterior). La van seguir altres obres d'estructura i origen molt diversos, fins que va adoptar, pels diumenges següents (des del diumenge tercer després de Pasqua) fins a la Trinitat, els nous textos de la poetessa Christiane Mariane von Ziegler, els quals es descriuran detalladament més endavant.⁴³

Cal esmentar, també, aquests altres llibretistes, que van proveir Bach dels seus textos: Johann Oswald Knauer, amb cantates estrenades a Gotha el 1720-1721, de les quals Bach en va utilitzar tres textos el 1723, i Georg Christian Lehms, que el 1711 va publicar un cicle de textos per cantates religioses per cobrir els diumenges i festes de l'any, i de la segona part d'aquest, Bach en va treure els textos per a dues cantates de Weimar i set per a les de Leipzig.⁴⁴

⁴¹ Schweitzer, Albert (1955). *J.S.Bach*. Macmillan Company. Vol.1. p.51

⁴² Wolff, Christoph (2008) *Bach: el músico...*p.299

⁴³ Wolff, Christoph (2008) *Bach: el músico...*p.300

⁴⁴ Dürr, Alfred (2005) *The cantatas of J.S.Bach...*p.16

3.3. La col·laboració entre Ziegler i Bach

Es coneixen molt pocs detalls sobre la relació entre Christiane Mariane von Ziegler i Johann Sebastian Bach, encara que els dos fossin personatges prominents de la societat de Leipzig. El compositor estava a punt d'acabar el seu segon any com a cantor de la ciutat, després d'una període de dos anys caracteritzat per una concentració intensa en la composició de cantates sacres. Ziegler, per la seva part, com a membre d'una família important de Leipzig, no era reconeguda públicament com a poeta (faltaven tres anys perquè publicés la seva primera obra literària). Ella estava, doncs, molt lluny de la figura típica de llibretista de cantates del s.XVIII per l'Església Luterana. Com a dona, no tenia accés a l'ensenyament universitari ni podia tenir una posició oficial a l'església, a la cort o a la ciutat. La seva posició era important gràcies a l'estatus de la seva família. Com a viuda jove i aristocràtica vivint amb la seva mare, Ziegler va tenir l'oportunitat de perseguir els seus objectius literaris. Per tant, la seva educació i el seu dia a dia es centrava al voltant de casa seva. El seu estudi de la poesia es duia a terme de manera privada amb tutors, i el seu aprenentatge de teologia estava basat en el que llegia i a l'atenció que prenia a l'església.⁴⁵

En general, no sembla que Bach estigués ben connectat amb el cercle artístic de Leipzig, així com ho estava Ziegler, que rebia molts músics al seu saló. És un fet remarcable, de fet, que no apareix mai el seu nom a les cartes de la poetessa.⁴⁶

No es coneix amb certesa com es van conèixer la poetessa i el compositor. Es sap que Bach i Gottsched freqüentaven els cafès de Leipzig que tenien l'aire dels cafès anglesos, cases on es potenciava la relació entre joves intel·lectuals, i on es produïen i es consumien setmanaris morals. Bach anava setmanalment amb el seu *Collegium Musicum* al cafè Zimmermann a interpretar-hi música i Gottsched hi va escriure alguns dels seus articles per al seu setmanari. No ha quedat registrat, però, si Ziegler va freqüentar alguna vegada aquests cafès, tot i la seva afició per la música i la seva afinitat amb el comportament galant, ja que les dones no hi tenien permesa l'entrada. El cafè era una moda molt present a Leipzig, i les dones el consumien a casa (sobretot les aristòcrates). Es coneix que Ziegler servia cafè en el saló de casa

⁴⁵ Peters, Mark A.(2008). *A Woman's Voice...*p.64

⁴⁶ Schweitzer, Albert (1955). *J.S.Bach...*p.53

seva a les 5 de la tarda per compartir-lo amb els músics, escriptors, pensadors i intel·lectuals de la ciutat. Els divendres d'hivern, de 8 a 10 del vespre, Bach i el seu *Collegium Musicum* actuaven en el Cafè Zimmermann, al carrer Catharinenstrasse, a poques passes de l'elegant casa de Ziegler.⁴⁷

És en una d'aquestes trobades amb la societat cultural i artística de Leipzig on, segurament, i sense informació que ho afirmi, Bach i Ziegler es van conèixer. Es creu que el compositor va visitar el seu saló algunes vegades, acompanyat de la seva esposa, Anna Magdalena. En tot cas, el que és més probable és que la poetessa es presentés com una opció fàcil per a Bach per a disposar d'una llibretista per completar les nou cantates del seu segon cicle a Leipzig, donada la situació d'urgència en la que es va trobar.

No fa l'efecte que Bach tingués idees precisament de voler trencar amb l'ordre establert, i per tant es descarta que l'origen de la col·laboració sigui merament per la defensa dels drets de les dones. En una ocasió es diu que va escriure una melodia per una cançó on es ridiculitzava les estudiants femenines.⁴⁸

Tot i els pocs detalls documentats de la seva col·laboració, el musicòleg Hans-Joachim Schulze especula que els dos van ser presentats per una amiga comuna, Maria Elisabeth Taubert. La primera de les nou cantates va ser estrenada pocs dies després del naixement del fill de Bach, Christian Gottlieb, del qual Taubert n'era la madrina. Són evidents les relacions amicals entre les famílies Bach i Romanus, ja que la tia de Ziegler fou madrina de la filla de Bach, Elisabeth Juliana Friederica, el 1726. Bach, però, mai va voler tornar a utilitzar els textos de Ziegler per a les seves cantates, i es fa més visible que mai va estar interessat en res més que no fos completar el seu segon cicle anual de cantates. Aquestes suposarien la culminació de la seva agenda regular de composició de cantates.⁴⁹

Cal tenir en compte que els detalls de la seva relació personal són trivials i que els resultats musicals de la seva col·laboració foren totalment pràctics: peces

⁴⁷ Baron, Carol K. (2006). *Bach's changing world: voices in the community*. Rochester: University of Rochester Press. p.205

⁴⁸ Fulker, Rick. The 8 women behind JS Bach's music [en línia]. DW Made for minds, 10 Març 2016. [Consulta: Abril 2018]. Disponible a <<http://www.dw.com/en/the-8-women-behind-js-bachs-music/a-19102418>>

⁴⁹ Peters, Mark A.(2008). *A Woman's Voice...*pp.3-4

específiques pels serveis litúrgics durant un mes a les principals esglésies de Leipzig. Segurament aquestes nou cantates no influeixen de cap manera el futur del compositor i la poetessa. Però, tot i això, no cal dir que la seva història és remarcable, ja que a través d'elles, la veu d'una dona ha pogut ser escoltada en litúrgia Luterana, fet impensable en l'època. Suposen una nova llibertat i enginy, i una profunda exploració d'una nova veu compositiva, i només per això, mereixen una atenció especial.

3.4. Les cantates de Ziegler

Segons les hipòtesis d'Eric Chafe, el 1725, en la situació excepcional de pèrdua de llibretista, després de la recuperació i reinterpretació de la *Passió segons Sant Joan*, Bach va compondre pel dia de Pasqua una paròdia de la *Sheperd Cantata* (BWV249a), escrita anteriorment aquell dia. Llavors va compondre una sèrie de noves obres, de les quals per les tres primeres havia pres textos escrits l'any anterior però que no havien estat musicats (BWV6, 42 i 85). Per les properes cantates va prendre textos de Ziegler, fins a la fi del cicle anual. Això li va donar una sèrie d'unes dotze o tretze cantates, les quals pràcticament totes començaven amb versicles bíblics. Per tal de no haver de tornar a interpretar obres de l'any anterior, les cantates de Ziegler BWV108, 87, 128 i 183 van ser interpretades en dies festius, per la qual cosa les obres de l'any anterior van ser compostes de nou. A més a més, la cantata BWV74 reemplaçava la incompleta BWV59 del 1723, que tenia el mateix títol. Aquestes cantates, menys la BWV128, que no tenia lectura de l'Evangeli de Sant Joan, comencen amb el mateix versicle bíblic, o molt relacionat, que les corresponents cantates de l'any anterior (BWV166, 86, 44 i 59). Dóna la impressió, doncs, que aquesta sèrie de cantates, així com les del 1724, creen una seqüència per a continuar la *Passió segons Sant Joan*, encara que en el futur segurament mai han seguit després de la seva interpretació.⁵⁰

Ziegler reconeixia la importància del seu dret únic com a escriptora femenina de l'Església, i va fer grans esforços per a construir textos per cantates que s'adequessin

⁵⁰ Chafe, Eric (2014). *Johannine Theology, The St. John Passion and the Cantatas for Spring 1725*. New York: Oxford University Press. p.51

a la litúrgia luterana. Va parar atenció al contingut teològic i litúrgic que havia de tenir cada cantata, dotant els textos poètics de la corresponent profunditat expressiva. La naturalesa de les cantates sacres dels diumenges i dies festius a Leipzig requeria un apropament a la lectura de l'Evangelí d'aquells dies. Tal com s'especifica en el *Leipziger Kirchen Staat* de 1710, hi ha dues lectures assignades, de l'Epístola i l'Evangelí, que són centrals en la litúrgia, amb el sermó que llavors ofereix una exposició del text de l'Evangelí. Un dels trets diferenciadors de Ziegler respecte altres llibretistes és el fet que, mentre els altres usaven el text evangèlic com a punt de partida de les seves reflexions teològiques, ella s'esforçava en alinear la seva poesia amb els textos bíblics, i rarament introduïa cap tema que no estigués explícit en l'Evangelí del dia.

És remarcable la diferència del percentatge de moviments de les cantates en les quals usa cites bíbliques, en relació a els altres dos grans llibretistes de l'època, Knauer i Picander. Dels 55 moviments que tenen les seves nou cantates, 13 són cites bíbliques, de les quals 11 són de les lectures del dia, i això suposa un 24% dels moviments, mentre que en Knauer aquest percentatge és del 17% i en Picander tan sols del 2%.⁵¹

En el pròleg de la seva obra publicada el 1729, on hi publica un cicle anual complet de cantates, entre elles les nou musicades per Bach, Ziegler encoratja els compositors potencials a tractar els seus textos amb flexibilitat a l'hora d'escriure'n la música. Reconeix que els textos publicats són massa llargs per una cantata, i recomana als compositors prendre'n només uns certs moviments, per tal d'interpretar la meitat de la cantata abans del sermó i l'altra meitat després, o fins i tot partir els textos en dos cicles anuals.⁵²

Ziegler va anar, però, més enllà de la mera citació de textos bíblics, ja que els seus textos poètics (per àries i recitatius), es presentaven com a respostes o com a temes claus d'aquestes cites, i d'aquesta manera estaven molt ben integrats. Generalment, els textos poètics per a recitatius i àries dels altres llibretistes no tenien aquest apropament tan intens.

⁵¹ Peters, Mark A. (2008). *A Woman's Voice...*p.65-67

⁵² Ziegler, Christiane Mariane von (1729). "Vorbericht" *Versuch in geburdener Schreib-Art, anderer und letzter Theil*. Leipzig

No coneixem els motius pels quals Ziegler posava tanta atenció als textos de l'Evangelí, però sí que podem intuir algunes motivacions, com per exemple, que havia ser pràctica i que volia apropar-se de manera segura a la teologia i la litúrgia, ja que no tenia accés a l'ensenyament teològic i que encara no havia publicat cap obra. D'aquesta manera, s'assegurava que no hi hauria crítiques en contra de que una dona subministrés textos a la litúrgia pública, podent argumentar que els textos no sortien d'ella mateixa.⁵³

Albert Schweitzer assegura que la poesia de Ziegler és molt superior a la del llibretista més conegut de Bach, Picander⁵⁴. Philipp Spitta, en la seva biografia de Bach, descriu així els textos de Ziegler: "El sentiment del text és més profund i més pur que el d'aquelles primeres cantates d'estil madrigalístic, i es transforma en una força devocional."⁵⁵

Tot i les inquietuds teològiques en les seves cantates, Ziegler no deixava de banda el tema principal que marcaria la seva carrera: el dret de les dones a tenir un discurs públic. Mentre la naturalesa litúrgica i teològica prohibia qualsevol tipus de lluita pels drets de les dones, la concentració de Ziegler en la veu en les seves cantates defensa la seva creença de que la veu és una característica compartida de tots els humans, siguin homes o dones, i que tothom hauria de poder compartir aquesta veu. Inclou temes de discurs i de silenci en el 89% de les seves cantates, mentre que en la resta de llibretistes de Bach, aquest percentatge és de 63%. Alguns exemples d'aquestes referències a la veu i al silenci són, en la BWV87.6 (ària), on un creient vota per romandre en silenci patint, la BWV128.4 (ària), on un creient declara silenci davant de l'omnipotència de Déu, la BWV68.2 (ària), on hi ha una proclamació en cançó perquè Jesús és present, o la BWV175.5 (recitatiu), amb una referència a Jesús parlant.⁵⁶

Ziegler reconeixia en la societat l'estructura amb la qual els homes eren la veu pública i les dones representaven el silenci. Per ella, el discurs representava el dret a l'expressió pròpia, a la qual totes les persones havien de tenir accés. Creia que la veu era l'element unificador per a totes les persones.

⁵³ Peters, Mark A. (2008). *A Woman's Voice...*p.72-73

⁵⁴ Schweitzer, Albert (1955). *J.S.Bach...*p.331

⁵⁵ Spitta, Philipp (1979). *Johann Sebastian Bach, vol.III*. New York: Dover Publications, INC (reedició). p.70

⁵⁶ Peters, Mark A. (2008). *A Woman's Voice...*p.77

En les nou cantates de Bach, on Ziegler es refereix constantment al discurs i al silenci, tant hi trobem referències a la veu de Déu, Jesús o l'Esperit Sant, com als creients.

A continuació, un exemple de la veu de l'Esperit Sant, el trobem en aquest versicle bíblic, de la BWV183 (n.5):

Du bist ein Geist, der lehret, wie man recht beten soll;
Dein Beten wird erhöret, dein Singen klinget wohl.
Es steigt zum Himmel an, es steigt und lässt nicht abe,
Bis der geholfen habe, der allein helfen kann.⁵⁷

I en la BWV87 (n.6), hi trobem un exemple de com Ziegler exhibeix el context adequat pel silenci, amb un creient que roman en silenci davant del patiment:

Ich will leiden, ich will schweigen, Jesus wird mir Hilf erzeigen,
Denn er tröst' mich nach dem Schmerz. Weicht, ihr Sorgen, Trauer, Klagen,
Denn warum sollt ich verzagen? Fasse dich betrübtes Herz!⁵⁸

Amb tot això, Ziegler estableix una veu individual com a llibretista de cantates. No fou reconeguda com a llibretista en el moment de l'estrena de les nou cantates a les esglésies de Leipzig, i no va ser fins tres anys més tard, el 1728, que va publicar la seva primera obra, *Versuch in gebundener Schreib-Art*, on hi apareixen els textos de les nou cantates, amb versions revisades, combinades amb altres poesies sacres, amb les quals (64) completen un cicle anual de cantates.

Els textos de Ziegler utilitzats per Bach no són poc importants per a la seva carrera, ja que representen la seva primera obra pública, encara que fos anònima. Amb aquesta col·laboració, Ziegler va començar el desenvolupament de la seva carrera com a llibretista de cantates, i també va esdevenir la primera i única dona del s.XVIII en subministrar textos a la litúrgia luterana.⁵⁹

Les cantates de Ziegler no només són particulars pel percentatge de moviments que utilitzen cites bíbliques, sinó també perquè bona part d'ells són una expressió de la veu divina, o sigui, les paraules de Déu o Jesús en cita bíblica, conegudes com a *Vox*

⁵⁷ "Tu ets l'Esperit que ens ensenya, per resar bé, el què ens caldria; hom pot escoltar els teus precis, i els teus cants plens d'harmonia. Ells, cap al Cel ascendeixen, ells hi pugen tot fent via, fins que ens doni un cop de mà, l'únic que ens podria ajudar."

⁵⁸ "Jo desitjo patir, jo desitjo callar, Jesús el seu ajut m'ensenyarà, i així, ell m'assuauja l'acoramment.

Plors, tristors i penes, bon viatge! Perquè haig de perdre el coratge? Assossega't, esmarrit cor!"

⁵⁹ Peters, Mark A. (2008). *A Woman's Voice...* pp.80-81

Christi. El nombre de moviments que tenen *Vox Christi* en les cantates de Bach amb textos de Ziegler (11 en 9 cantates) és molt més alt que en la resta dels seus llibretistes (30 en 169 cantates). Amb això, la poetessa vol identificar-se amb una important tradició de l'Església Luterana de remarcar el significat teològic de les paraules de Jesús. El significat de la *Vox Christi* en la tradició luterana té les seves arrels en la revisió de la missa que va fer Luter el 1520, i la seva centralitat era evident en relació al *Verba Testamenti*, les paraules amb les quals Jesús va parlar en l'Últim Sopar i que suposen la creació de la part eucarística de la missa.

Incloent un gran número de *Vox Christi* en les seves 9 cantates, Ziegler proporcionava un nou context a la litúrgia, en les quals les paraules de Jesús serien destacades musicalment. Donant prioritat a les paraules de Crist, es posicionava clarament en la tradició teològica de l'Església Luterana de Leipzig. Normalment, els compositors tractaven la *Vox Christi* de forma diferent en les obres no dramàtiques (com els motets o les cantates) respecte les dramàtiques (com les passions o els oratoris). Bach, en les obres dramàtiques, opta pels solos de la veu del baix en recitatius per a expressar la *Vox Christi*, en canvi, en les cantates, la planteja en recitatius simples en estil d'ària o airoso, així com també en chorus. Ja havia compost 24 moviments amb *Vox Christi* en la seva etapa a Weimar, però les cantates de Ziegler van suposar un apropament molt diferent i singular a aquest tipus de text, havent de compondre fins a 11 moviments en un període de temps molt breu.⁶⁰

⁶⁰ Peters, Mark A. (2008). *A Woman's Voice...* pp.83-87

4. Les nou cantates de J.S.Bach amb textos de C.M. von Ziegler

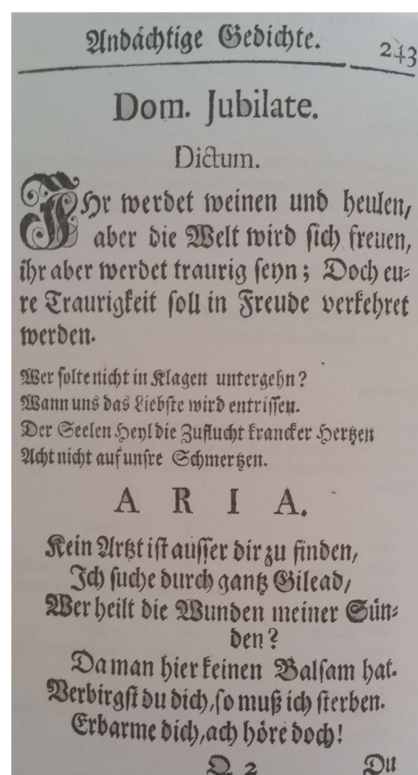
A continuació es descriuen les nou cantates que estan compostes a partir de textos de Von Ziegler, en ordre cronològic:

BWV 103, IHR WERDET WEINEN UND HEULEN

Estrenada el 22 d'Abril del 1725, Diumenge tercer després de Pasqua. Aquest diumenge és anomenat *Jubilate*, ja que l'Introitus de la missa llatina comença dient les paraules "fes crits de jubileu a Déu, terra sencera" [*Jubilate Deo omnis terra*], molt d'acord amb l'ambient general d'alegria del temps pasqual. Per això sorprèn veure com les tres cantates conservades que Bach va fer per aquell dia presenten un to dramàtic (BWV 12 i BWV 146), tot i que les tres conclouen amb una crida a l'alegria, ja que el passatge evangèlic conclouia amb l'advertència de que la tristesa es convertiria en gaudi. Per tant, l'obra es debat entre aquests dos extrems com a recurs retòric, tant a nivell literari com musical.

Aquesta estrena la sèrie de cantates sobre textos de Mariane von Ziegler. Aquests llibrets tenen una estructura similar, ja que parteixen d'un text bíblic pres de les lectures del dia sobre les que versaria el sermó, glossat en diferents estrofes, per tancar amb un coral del repertori popular. En aquest cas, la llibretista escull per començar un versicle de l'Evangeli de Joan, i conclou amb l'estrofa 9 de *Barmherz'ger Vater, höchster Gott* de Paul Gerhardt (1653).

El dispositiu és de contralt, tenor i cor, amb Trompeta aguda, flauta piccolo (violí o travessera en posteriors interpretacions), dos oboès d'amore, corda i baix continu.

8 Text que obre la cantata BWV103, Christiane Mariane von Ziegler. *Versuch in gebundener Schreib-Art* (1728). Herzog August Bibliothek Wolfenbüttel (Lo 8318)

Està estructurada en un Cor (Cor i Baix), Recitatiu (Tenor), Ària (Contralt), Rec (Tenor), Ària (Tenor) i Coral.⁶¹

El text marca el contrast entre la tristesa i l'alegria que dona a Bach una oportunitat de retratar amb colors vigorosos aquests dos estats afectius: l'aflicció per un cromatisme dolorós i intervals alterats i l'alegria a través d'un ritme dansant, coloratura i una instrumentació brillant. El primer cor, per exemple, ja està totalment disposat segons aquest contrast, i els dos recitatius i àries ho continuen desenvolupant. De les cantates de *Jubilate*, aquesta és la més íntima, amb la subtilitat de la música de cambra⁶².

El primer moviment té una construcció molt elaborada: després de la introducció amb una simfonia instrumental, les veus entren amb una disposició fugada, amb un tema nou, amb cromatismes i intervals augmentats, per expressar les paraules: "Ploraràs i et lamentaràs". Llavors sentim, com introduït a la primera simfonia, el text "però el món s'alegrarà". La mateixa seqüència es repeteix en una escala major: la segona fuga dona la sensació de doble fuga a través de la combinació d'aquest últim text amb un tema derivat de la simfonia, i el passatge coral ara aporta una completa represa de la simfonia introductòria. El cor es para sobtadament per donar pas a un recitatiu de baix, amb les paraules "Ara estaràs afligit", i seguidament torna a entrar el cor com a recordatori transportat de la segona fuga. Aquesta forma representa un intent d'unir el principi original del motet amb les formes llargues dels concertants moderns.

Les àries i recitatius denoten aquest contrast alegria-tristesa que porta el text. Per exemple, el primer recitatiu (n.2) acaba amb un arioso que fa un cromatisme en la paraula *Schmerzen* (dolors). En canvi, el segon recitatiu (n.4), fa una coloratura en la paraula *Freude* (alegria).⁶³

⁶¹ Vega Cernuda, Daniel S. (2004). *Bach. Repertorio completo de la música vocal*. Barcelona: Ediciones Cátedra, pp.329-332

⁶² Finscher, Ludwig (1980-1982) *Johann Sebastian Bach Sacred Recordings, III*. Hamburg: Bach 2000. Introducció. pp.54-56

⁶³ Dürr, Alfred (2005) *The cantatas of J.S.Bach...p.309-311*

BWV 108, ES IST EUCH GUT, DASS ICH HINGEHE

Escrita pel 29 d'Abril de 1725, quart Diumenge després de Pasqua, anomenat per la litúrgia luterana com a *Cantate*, ja que l'introitus llatí de la missa llatina diu "canteu al senyor un càntic nou" [*Cantate Domino canticum novum*]. El text es relaciona amb l'evangeli del dia (Joan. 16, 5-15), que recull una sèrie d'explicacions i admonicions de Jesús als seus deixebles, entre elles la conveniència de que Ell se'n vagi, paraules inicials de la cantata. Bach tracta amb especial cura aquest versicle bíblic. Mariane von Ziegler conclou amb l'estrofa 10 de *Gott Vater, sende deinen Geist* de Paul Gerhardt (1653).

Fou composta per a contralt, tenor, baix i cor, dos oboès d'amore, corda i baix continu. Segueix una estructura de Ària (Baix), Ària (Tenor), Recitatiu (Tenor), Cor, Ària (Contralt) i Coral.⁶⁴

Mentre que en la BWV166, del mateix diumenge de l'any anterior, el llibretista extreia les paraules bíbliques del seu context i les reinterpretava per a referir-se al cristià del present, Ziegler aquí dona l'èmfasi a la promesa de Jesús d'enviar l'Esperit Sant i en la certesa de salvació que se'n deriva. Aquesta certesa predomina en el segon i el tercer moviments, i en el quart Jesús torna amb una declaració de la Paraula. La següent ària posa l'atenció al futur i prega pel camí correcte fins a la mort.⁶⁵

Les similituds entre la BWV166 i la 108 són massa importants per ser coincidència. Cap de les dues comença amb l'habitual chorus, sino amb un solo de baix, que representa la Vox Christi, i reserva el chorus pel final. Cap de les cantates té solo de soprano, però sí que tenen una ària de Tenor, les dues amb una nota sostinguda per les paraules 'stehe' i 'glaube', respectivament. Les dues cantates estan construïdes sobre una espècie d'escala descendent de tonalitats que suggereix el descens de l'Esperit Sant per la Pentecosta.⁶⁶

Veiem, una vegada més, com la música de Bach té una relació molt estreta amb el text. Per exemple, en l'ària de contralt, hi ha un acompanyament dels instruments de

⁶⁴ Vega Cernuda, Daniel S. (2004). *Bach. Repertorio completo...*pp.347-350

⁶⁵ Dürr, Alfred (2005) *The cantatas of J.S.Bach...*pp.318-319

⁶⁶ Gardiner, John Eliot (2005). "Cantatas for the Fourth Sunday after Easter (Cantate)". D'un article escrit en el curs de Bach Cantata Pilgrimage.

corda, amb un solo de violí, que expressa el cor que anhela tendrament, amb una línia ballable i sensitiva, mentre les paraules "Segen" (benedicció) i Herrlichkeit (glòria) estan il·lustrades amb passatges de coloratura virtuosa.⁶⁷

BWV 87, BISHER HABT IHR NICHTS GEBETEN IN MEINEM NAMEN

Fou composta pel 6 de Maig de 1725, pel Diumenge cinquè després de Pasqua. En el catàleg, aquesta cantata per el *Diumenge Rogate* està emparellada amb l'anterior. A diferència d'altres denominacions, la d'aquest diumenge no prové de les primeres paraules de l'introit de la missa del dia, sinó que fa referència a unes lletanies concretes anomenades rogatives. La paraula "rogació" ve del llatí "rogare", que significa pregar, demanar o preguntar. El llibret de Ziegler està en relació amb les lectures del dia, de les quals es queda amb l'aspecte més negatiu, potenciat per la música de Bach, amb accents pessimistes i lúgubres. De fet, dels set números, sis estan en mode menor, per accentuar aquesta expressió.

El text d'aquesta cantata s'aparta del publicat el 1728, ja que Ziegler no evita presentar àries seguides i aquí, segurament el propi Bach, intercala el recitatiu num.4. El llibret està encapçalat amb una cita de l'Evangeli a mode de lema, que introdueix a l'oient en la matèria, que en aquest cas es tracta d'un *dictum*, una cita de Jesús, que Bach posa en boca del baix. Aquest és un versicle de l'evangeli de Joan (16, 24). Per al número 5 utilitza el de Joan (16,25) i conclou amb l'estrofa 9 de *Selig ist die Seele* de Heinrich Müller.

Ho canten contralt, tenor, baix i cor, i els instruments són dos oboès, dos oboès a caccia, corda i baix continu. Segueix una estructura d'Arioso (Baix), Recitatiu (Contralt), Ària (Contralt), Recitatiu (Tenor), Arioso (Baix), Ària (Tenor) i Coral.⁶⁸

El segon recitatiu (n.4) no apareix en els textos de Ziegler, per tant, probablement, fou escrit pel propi Bach, per fer menys abrupta la transició cap les següents "paraules confortables" de Jesús (Joan 16.33) i també, segurament, per diversificar una successió de moviments similars. El passatge bíblic reconfortant porta a la decisió de suportar el patiment que Déu havia ordenat confiant en l'ajuda de Jesús.

⁶⁷ Finscher, Ludwig (1980-1982) *Johann Sebastian Bach...*p.59-60

⁶⁸ Vega Cernuda, Daniel S. (2004). *Bach. Repertorio completo...*pp.276-278

La conclusió es firma en el novè vers de l'himne *Selig ist die Seele* DE Heinrich Müller (1659): "si Jesús m'estima, fins i tot el meu patiment serà transformat en alegria".⁶⁹

Com en les cantates BWV85 i 86, les paraules de Crist estan compostes polifònicament com a arioso. No obstant això, l'estil no és arcaic ni en forma de motet, sino en la forma lliure d'un moviment de quartet instrumental, on el baix fa els seus pronunciaments amenaçadors amb constants repeticions. Un breu però poc comú recitatiu fa la transició cap a l'ària de contralt, on el so fosc de dos oboès da caccia combinen la seva insistència en la paraula "vergib" (perdonar) i amb els gestos de suplica obstinats per produir una trista imatge sobre la condició humana, la qual era una de les intencions del text. El recitatiu de tenor intensifica aquesta actitud de plor, amb recursos vocals i harmònics extrems. Aquest és respost per una segona declaració de Crist , novament en arioso, però acompanyat solament pel baix continu, on el seu obstinat en relació al principal motiu, "In der Welt habt ihr Angst" (en el món hi ha aflicció), sembla que també fa al·lusió a la segona part del text, al preu de la redempció de la humanitat, el sacrifici de Crist.⁷⁰

BWV 128, AUF CHRISTI HIMMELFAHRT ALLEIN

Composta pel Dijous 10 de Maig de 1725. Era, concretament, el dia de l'Ascensió, una festa per la qual el catàleg conserva les cantates BWV 37, 128, 43 i 11, i a les que es podrien afegir les BWV 44 i 183, destinades al diumenge següent. A diferència dels altres textos de Ziegler, aquesta no comença per una cita bíblica, sinó que s'obre amb un himne coral de la tradició luterana. La versió del text de la cantata respecte a l'editada el 1728 presenta diverses variants, que podrien representar la versió original no revisada encara per l'edició, o bé, ser obra del mateix Bach.

La cantata pren el títol de la primera estrofa de l'himne homònim d'Ernst Sonnemann (1661), que glosa al de Josua Wegelin (1936). El número final és la quarta estrofa de *O Jesu, meine Lust* de Matthäus Habermann, amb el sobrenom d'Avenarius (1673).

⁶⁹ Dürr, Alfred (2005) *The cantatas of J.S.Bach...*pp.322-324

⁷⁰ Finscher, Ludwig (1975-1980) *Johann Sebastian Bach Sacred Recordings, II*. Hamburg: Bach 2000. Introducció. p.85

Fou composta per a contralt, tenor, baix i cor, trompeta aguda, dos trompes, dos oboès d'amore, oboè da caccia, corda i baix continu. L'estructura és de Coral, Recitatiu (Tenor), Ària i Recitatiu (Baix), Ària-Duet (Contralt-Tenor) i Coral.⁷¹

L'exemple més significatiu d'alteració del text que fa Bach respecte el text original de Ziegler, és en l'ària de baix *Auf, auf, mit hellem Schall* amb el seu recitatiu, que formen un sol moviment, connectat a partir d'una interpolació de la línia que connecta, "Wo mein Erlöser lebt" (on el meu redemptor viu). En la següent ària (n.4), afegeix també dues línies de recitatiu. Ens podem imaginar que aquestes parts del text afegides ja estaven presents en els manuscrits de Ziegler, i que simplement van ser eliminades de la seva publicació del 1728, però ja que a les línies addicionals els falta rima, és probable que fossin afegides per Bach. Connectat i relacionant els moviments del mig d'aquesta manera, Bach aconsegueix una forma ajustada, on l'estructura sortint dels chorus modelats en les cantates corals dominen profundament.⁷²

En els chorus que obren la cantata, el text del coral, en l'estil de motet, treballa línia a línia en una escriptura concertant. El chorus i les parts orquestrals es desenvolupen d'una manera que sembla simbòlica. El contrast entre *Himmelfahrt* (ascensió) i *meine Nachfahrt* (la meua salvació) s'elabora amb les trompes i el continu. En el duet de contralt i tenor, l'ús de l'oboè d'amore suggereix que l'Home s'està convertint en Crist.⁷³

BWV 183, SIE WERDEN EUCH IN DEN BANN TUN (II)

Fou escrita pel 13 de Maig de 1725, Diumenge després de l'Ascensió (*Exaudi*). Aquest dia, en l'ordenació litúrgica luterana, es situava entre la festa de l'Ascensió (als quaranta dies de Pasqua). Era conegut com *Diumenge Exaudi* per el començament de la missa llatina (*Exaudi, Domine, vocem meam*). Parteix d'un versicle de l'Evangeli de Joan (16,2), en el passatge en el qual Jesús anuncia la persecució i fins i tot la mort als que creguin en ell. Aquest va a càrrec del baix, la *Vox Christi*, amb un acompanyament inusual de quatre oboès i continu. Com en altres cantates amb

⁷¹ Vega Cernuda, Daniel S. (2004). *Bach. Repertorio completo...*p.405-408

⁷² Dürr, Alfred (2005) *The cantatas of J.S.Bach...*p.328-329

⁷³ Finscher, Ludwig (1980-1982) *Johann Sebastian Bach...*p.73

llibret de Ziegler, els altres números són lliures, i el coral final conclou amb la cinquena estrofa de *Zeuch ein zu deinen Toren* de Paul Gerhardt.

El dispositiu és de soprano, contralt, tenor, baix i cor, amb dos oboès d'amore, dos oboès da caccia, violoncel piccolo, corda i continu. L'estructura és la següent: Recitatiu (Baix), Ària (Tenor), Recitatiu (Contralt), Ària (Soprano) i Coral.⁷⁴

Aquesta cantata té una mida artística superior i un objectiu teològic diferent del que tenia la del mateix dia de l'any anterior. És com si Bach i Ziegler, independentment o amb la incitació del clergat de Leipzig, haguessin decidit donar una brillantor més positiva a la lectura de l'Evangeli que a l'any anterior. Amb la Pentecosta imminent Bach potser va persuadir a la poetessa de revisar i reconstruir amb ell molts dels temes teològics que ell havia dut a la superfície les setmanes anteriors: persecució mundana (n.1), sofriment mitigat per la protecció de Jesús (n.2), comoditat proporcionada per l'esperit de Jesús (n.3), rendició a la guia de l'Esperit Sant (n.4) i el rol de l'Esperit en assenyalar l'oració com a mitjà de la humanitat per a obtenir ajuda divina (n.5).⁷⁵

La cantata té també algunes alteracions que fa Bach respecte el text original de Ziegler. Obre amb les paraules de Crist, i en aquesta ocasió, els pensaments que segueixen emfatitzen tant el patiment en sí, sino la valentia amb la qual el cristià ha d'afrontar el patiment amb la confiança de 'Jesús, protegint el seu braç' (n.2). També està clar, dels n.3 i 4, que la poetessa també es referia a l'anterior versicle de l'Evangeli, que anuncia l'enviament de l'Esperit de la Veritat.⁷⁶

BWV 74, WER MICH LIEBET, DER WIRD MEIN WORT HALTEN

Escrita pel 20 de Maig de 1725, Diumenge de Pentecosta. Es tracta d'una de les principals festes del calendari religiós hebreu, als cinquanta dies de Pasqua. En aquest dia situa el llibre *Els fets dels Apòstols* (2, 1-3) la vinguda de l'Esperit Sant. Com passava amb les festes de Nadal i Pasqua en l'Alemanya de Bach, aquesta festa es celebrava tres dies, denominant-se el diumenge el Primer dia de Pentecosta, per el

⁷⁴ Vega Cernuda, Daniel S. (2004). *Bach. Repertorio completo...*pp.569-570

⁷⁵ Gardiner, John Eliot (2000). *Bach Cantatas. Vol.25 CD.2.* Introducció.

⁷⁶ Dürr, Alfred (2005) *The cantatas of J.S.Bach...*pp.343-345

qual el catàleg de Schmieder recull quatre cantates, les BWV 172, 59, 74 i 34, en ordre cronològic. El discurs en el qual s'inspira Ziegler és l'Epístola als Romans (8,1) que està presa de la narració d'*Els Fets*, mentre que l'evangeli de Joan (14, 23 pel núm.1 i 14,28 pel núm.4), citat en el llibret, conté el comiat de Jesús durant l'últim sopar, amb la promesa de l'enviament de l'Esperit Sant. També pren, pel coral final, la segona estrofa de *Gott Vater, sende deinen Geist* de Paul Gerhardt (1653).

El dispositiu és de soprano, contralt, tenor, baix, cor, amb tres trompetes i timbals, dos oboès, oboè da caccia, corda i baix continu. Bach reutilitza dos dels números de la cantata BWV 59, que amb el mateix títol havia interpretat el 1723/24. Aquesta, la BWV 74, té una estructura simètrica, que ens dona una mateixa ordenació de dreta a esquerra i viceversa: Cor, Ària (Soprano), Recitatiu (Contralt), Ària (Baix), Ària (Tenor), Recitatiu (Baix), Ària (Contralt) i Coral.⁷⁷

La cantata és més sofisticada en estructura i matisos teològics que la seva predecessora en la mateixa data (BWV59). Ziegler pren nou versos de l'Evangeli i construeix el seu text sobre tres temes principals: la necessitat primordial d'amor i la necessitat d'estar en disposició de rebre l'Esperit; l'anunciació de Jesús de la seva Ascensió i retorn, i les seves contribucions felices al gènere humà; i el seu triomf sobre Satan, alliberant el creient de la condemna. La poetessa cita Sant Pau (Romans 8.1) com a motiu del fragment final, que emfatitza l'esperit de Crist que dona vida, alliberant els homes de la llei del pecat i la mort. Bach reflexa el seu esquema dividint la cantata en tres parts tonals clarament definides.⁷⁸

En almenys dos moviments de la cantata, Bach utilitza música anterior: els n.1 i 2 estan extrets de la BWV59, que en la seva forma existent, ell mateix sabia que no satisfarien a la llarga. No es sap si els altres moviments també inclouen paròdies, i si és el cas, el seu model s'ha perdut. Amb Picander, Bach estava acostumat a arribar a acords sobre esquemes de paròdia que s'adapten a l'original, però, aparentment, no era així amb Ziegler. Bach va fer diverses alteracions als textos de la cantata, com en altres de la poetessa.⁷⁹

⁷⁷ Vega Cernuda, Daniel S. (2004). *Bach. Repertorio completo...*pp.233-236

⁷⁸ Gardiner, John Eliot (2005). "Cantatas for Whit Monday. Holy Trinity, Long Melford" D'un article escrit en el curs de Bach Cantata Pilgrimage.

⁷⁹ Dürr, Alfred (2005) *The cantatas of J.S.Bach...*pp.352-353

BWV 68, ALSO HAT GOTT DIE WELT GELIEBT

Fou composta pel 21 de Maig de 1725, segon dia de Pentecosta (dilluns de Pentecosta). Per aquesta data també es conserven les BWV 173 i 174, que la enquadren cronològicament. El text de Ziegler, inclou com a entrada la primera estrofa de l'himne cantata, original de Salomo Liscow (1675), que dona títol a la cantata i que parafraseja un versicle de l'Evangeli de Joan (3,16), i conclou amb el num.5 amb un passatge del mateix evangeli (3,18). Té una estructura simètrica, en la qual els dos cors extrems i dos recitatius interiors s'alineen al voltant del recitatiu núm.3.

El cor del final, com a fet destacable, no és un coral del repertori popular cantat a capella, sino un gran amb forma de motet, disposat el text segons el tractament característic de la doble fuga.

La cantata és per a soprano, baix i cor, amb trompa, cornetto, tres trombons, dos oboès, oboè da caccia, violoncel piccolo, corda i baix continu. L'estructura és la següent: Coral, Ària (Soprano), Recitatiu (Baix), Ària (Baix) i Cor.⁸⁰

La música que Bach fa per a les paraules de Sant Joan està plena d'intencions, i en el chorus final d'aquesta cantata en trobem l'exemple més clar, on en comptes d'un coral, Joan postula l'elecció escollida entre la salvació i el judici en la vida present: "el que ha cregut en ell, no està condemnat, però el que no ha cregut ja ha estat condemnat". I per expressar aquesta dualitat crea una doble fuga en la qual els dos temes descriuen les dues alternatives.

Les aportacions de Ziegler a la cantata s'havien d'adaptar al caràcter festiu dels moviments preexistents (n.2 i 4), adaptats de la seva cantata BWV208, composta a Weimar. En la segona de les àries, Bach aconsegueix adaptar la paràfrasi que Ziegler fa del vers 17 de l'Evangeli de Joan, a una música que ell ja havia assignat a Pan, el déu dels boscos i els pastors, que "fa la terra tant feliç, que el bosc i el camp i totes les coses viuen i riuen", i expressa aquest missatge d'alegria per la presència de Jesús a la terra a través d'un trio d'oboès pastoral.⁸¹

⁸⁰ Vega Cernuda, Daniel S. (2004). *Bach. Repertorio completo...*pp.211-213

⁸¹ Gardiner, John Eliot (2005). "Cantatas for Whit Monday..."

BWV 175, ER RUFET SEINEN SCHAFEN MIT NAMEN

Escrita per el 22 de Maig de 1725, tercer dia de Pentecosta. La història ha conservat aquesta i una altra (BWV 184) per aquest dia, el dimarts següent a la festa de la Pentecosta. El text de Ziegler està vinculat a l'evangeli del dia (Joan 10, 1-4), en la qual Jesús compara la seva missió amb la d'un pastor que entra per la porta de la pleta i no com el lladre, que busca altres entrades. Jesús recorre diverses vegades a aquestes imatges de la vida pastoral, tan familiars al poble. Com és freqüent en els llibrets de Ziegler, cites de les lectures del dia marquen les inflexions de l'argument i serveixen per a articular el text en aquest cas amb dues seccions ben definides: la primera gira al voltant de l'al·legoria i la segona es centra en la incomprensió de l'auditori al qual Jesús es dirigia.

En el núm.1 (recitatiu de tenor) utilitza un versicle evangèlic (Joan 10, 3), per el núm.5 un altre (Joan 10,6), i conclou amb l'estrofa 9 de *O Gottes Geist, mein Trost und Rat* de Johann Rist (1651).

La cantata és per contralt, tenor, baix i cor, i d'instruments hi ha dues trompetes, tres flutes de bec, violoncel piccolo, corda i baix continu. L'estructura és: Recitatiu (Tenor), Ària (Contralt), Recitatiu (Tenor), Ària (Tenor), Recitatiu (Contralt i Baix), Ària (Baix) i Coral.⁸²

Ziegler planteja la cantata com un mini-oratori, difonent les paraules de l'Evangeli a través dels seus set moviments, i fent el seu comentari poètic a partir de la paràbola de les ovelles anomenades pel nom que fugen del desconegut. Un trio de flutes l'ambient pastoral i de confiança en el n.1 i 2. L'ambient és personal i íntim al llarg d'aquest retrat de satisfacció divina. De tant en tant, apareixen gestos angoixants a partir de figueres cromàtiques com a sospirs que representen la necessitat de consol del creient (o de l'ovella). Aquesta angoixa es fa visible en el recitatiu dramàtic del tenor, amb acords dissonants. L'ària de tenor, que és d'alegria pel retorn del pastor, és acompanyada amb el violoncel piccolo, i és un altre exemple de paròdia d'una música anterior (BWV173). Un segon recitatiu (n.5) es presenta amb la contralt com a evangelista. El baix, llavors, presenta un comentari de Ziegler, acompanyat per la corda, amb un idioma semblant al de les flutes pastorals per indicar la veu gentil de

⁸² Vega Cernuda, Daniel S. (2004). *Bach. Repertorio completo...*p.543-546

Crist. Pos freqüent és la següent ària de baix, acompanyada per dues trompetes, per acabar la cantata amb l'himne de la Pentecosta, que ja s'ha escoltat durant tres dies seguits.⁸³

BWV 176, ES IST EIN TROTZIG UND VERZANGT DING

Escrita pel Diumenge de Trinitat, 27 de Maig de 1725. Per aquesta festa, el diumenge següent a la Pentecosta, s'han conservat quatre de les cantates de Bach (BWV 165, 194, 176 i 129). En la litúrgia luterana, així és com s'anomenaven tots els diumenges que seguien fins a l'Advent. El text de Ziegler es basa en les lectures del dia, que com a epístola presenta la *Carta als Romans* (11, 33-36), que parla sobre l'inescrutable de la saviesa divina, mentre que l'evangeli narra la visita que de nit, per por als seus compatriotes, li va fer Nicodem a Jesús per parlar amb Ell. El temor a confessar la fe és el tema en el qual es fixa la poetessa i pren com a lema el versicle 17, 9 del profeta Jeremies (número inicial), al qual li dona una altra formulació sense canviar el sentit.

Fou escrita per a soprano, contralt, baix i cor, amb dos oboès, oboè da caccia, corda i baix continu. L'estructura és: Cor, Recitatiu (Contralt), Ària (Soprano), Recitatiu (Baix), Ària (Contralt) i Coral.⁸⁴

Ziegler va donar a Bach l'oportunitat de desenvolupar l'antítesi dramàtica entre la força i la debilitat, i el que fa és obrir amb un coral fugat de quatre parts amb una fanfàrria de cordes que recorda el Concert de Brandenburg n.5, que s'aplica a la primera meitat, i dona pas a una figura de sospirs sobre la corda sostinguda per remarcar el costat covard de les coses. Com en les altres col·laboracions, és evident que va haver-hi un diàleg productiu entre Bach i Ziegler.⁸⁵

La llibretista estava particularment intrigada per la idea que Nicodem, el governador dels Jueus, s'arrisqués a trobar-se amb Jesús només de nit. Aquí ella hi troba una característica humana general: "El cor és una cosa perversa i atroç, qui el pot

⁸³ Gardiner, John Eliot (2000). *Bach Cantatas. Vol.27 CD.2*. Introducció.

⁸⁴ Vega Cernuda, Daniel S. (2004). *Bach. Repertorio completo...*p.546-547

⁸⁵ Gardiner, John Eliot (2000). *Bach Cantatas. Vol.27 CD.2*. Introducció.

desxifrar?" (Jeremies 17.9), i el que fa és precedir el seu text amb aquestes paraules, lleugerament modificades, com a lema.⁸⁶

⁸⁶ Dürr, Alfred (2005) *The cantatas of J.S.Bach...*p.352-353

5. Conclusions

El viatge a través de la vida i l'obra de Christiane Mariane von Ziegler ha suposat una aventura molt més sorprenent i enriquidora de l'esperat. Una simple curiositat, derivada de la meua passió per Bach i les seves cantates, ha derivat a una autèntica admiració d'una dona forta, activa, intel·ligent i que va lluitar dia a dia per una sèrie de drets pels quals avui en dia encara s'estan lluitant.

La curta col·laboració entre Ziegler i Bach ha fet que, durant segles, la veu d'una dona es transmetés a les esglésies a través de milers de músics, sense que molts dels que menyspreaven l'intel·lecte i la capacitat femenina ni se n'adonessin. El mateix Luter havia difós, molt abans, una carta que Sant Pau havia escrit adreçada als Corintis, on deia que es fes que les dones mantinguessin silenci a l'església, ja que a elles no els era permès de parlar-hi i estaven obligades a obeir, tal com deia la llei. Doncs bé, aquesta fou la petita gran revolució de Ziegler, que molts no han ni contemplat.

A partir de les nou cantates que va escriure per Bach, hem pogut veure una potent activitat literària posterior, que es va perllongar fins el 1739, amb la publicació de diversos llibres de poesia i amb l'ingrés a la *Deutschen Gesellschaft*. Si fem un esforç i ens imaginem la falta d'oportunitats de les dones del s.XVIII a Alemanya, ens podem fer a la idea de la magnitud d'allò que va aconseguir, i del gra de sorra que ha suposat en la història de la lluita feminista.

Això sí, és cert que tot i la falta d'oportunitats pel fet de ser dona, Ziegler va gaudir d'uns privilegis econòmics i socials que li van ser donats per la seva família, però cal remarcar que els va saber aprofitar per a relacionar-se amb les altes esferes intel·lectuals de Leipzig, i això li va permetre estar molt ben posicionada. Sense anar més lluny, pren molta importància el saló de la seva gran mansió, on hi va poder celebrar, durant anys, vetllades poètiques i musicals. I hem d'agrair l'existència d'aquest saló, ja que fou, molt probablement, un lloc que va freqüentar en diverses ocasions Bach, i on segurament es van conèixer el músic i la poetessa.

També cal esmentar l'increïble feina dels llibretistes, els grans desconeguts de les composicions musicals. En la interpretació musical sempre han tingut protagonisme els músics i els compositors, i poques vegades s'ha donat la importància merescuda

als seus llibretistes. En el cas dels llibretistes de les cantates sacres, la seva feina fou essencial per tal que avui podem gaudir d'unes cantates tan completes, ja que sense el seu valor poètic i la seva interpretació dels textos bíblics, no haurien tingut la mateixa força.

Hem vist, en el cas concret de Ziegler, que les característiques dels seus textos tenen diferències molt notables respecte la resta de llibretistes, i aquestes estan fonamentades sobretot en la necessitat de donar un valor a la veu, la veu humana i la veu divina. I en el fons, a la veu de la dona. I això és el que es dedicava a fer, donar veu i transmetre-la, per donar-li més força, entenent que tots els humans tenien la mateixa capacitat. I, tot i que la història, dominada per les societats patriarcals, l'ha marginat fins a caure pràcticament en l'oblit, ara és el moment de reivindicar-la, i a tantes altres dones oblidades, per poder fer més potent la lluita d'avui.

6. Bibliografia

- BARON, Carol K. (2006). *Bach's changing world: voices in the community*. Rochester: University of Rochester Press.
- CHAFE, Eric (2014). *Johannine Theology, The St. John Passion and the Cantatas for Spring 1725*. New York: Oxford University Press.
- DÜRR, Alfred (2005) *The cantatas of J.S.Bach. With their librettos in german-english parallel text*. Oxford: Oxford University Press.
- FINSCHER, Ludwig (1975-1980) *Johann Sebastian Bach Sacred Recordings, II*. Hamburg: Bach 2000. Introducció.
- FINSCHER, Ludwig (1980-1982) *Johann Sebastian Bach Sacred Recordings, III*. Hamburg: Bach 2000. Introducció.
- FULKER, Rick. The 8 women behind JS Bach's music [en línea]. DW Made for minds, 10 Març 2016. [Consulta: Abril 2018]. Disponible a <<http://www.dw.com/en/the-8-women-behind-js-bachs-music/a-19102418>>
- GABRIEL FISCHER, Christian (1927) "Ein vergessener Freund Gottscheds" *Beiträge zur Deutschen Bildungsgeschichte: Festschrift zur Zweihundertjahrfeier der Deutschen Gesellschaft in Leipzig 1727-1927*. Leipzig.
- GARDINER, John Eliot (2000). *Bach Cantatas. Vol.25 CD.2*. Introducció.
- GARDINER, John Eliot (2000). *Bach Cantatas. Vol.27 CD.2*. Introducció.
- GARDINER, John Eliot (2005). "Cantatas for the Fourth Sunday after Easter (Cantate)". D'un article escrit en el curs de Bach Cantata Pilgrimage.
- GARDINER, John Eliot (2005). "Cantatas for Whit Monday. Holy Trinity, Long Melford" D'un article escrit en el curs de Bach Cantata Pilgrimage.
- GOODMAN, Katherine R. (1999). *Amazons and apprentices: women and the german parnassus in the early enlightenment*. Rochester, NY, USA: Camden House.
- GOTTSCHED, Johann Christoph (1725). *Die vernünftigen Tadelrinnen, erster Jahr-Theil*.

- PETERS, Mark A. (2008). *A Woman's Voice in Baroque Music: Mariane Von Ziegler and J. S. Bach*. Aldershot-Burlington: Ashgate.
- SCHWEITZER, Albert (1955). *J.S.Bach*. Macmillan Company. Vol.1.
- SPITTA, Philipp (1979). *Johann Sebastian Bach, vol.III*. New York: Dover Publications, INC.
- STANFORD, Terry C. "Bachs's Cantata Libretti". *Proceedings of the Musical Association*. Taylor & Francis, Ltd. on behalf of the Royal Musical Association 44th Sess. (1917-1918)
- VEGA Cernuda, Daniel S. (2004). *Bach. Repertorio completo de la música vocal*. Barcelona: Ediciones Cátedra
- WOLFF, Eugen (1895). *Gottscheds Stellung im Deutschen Bildungsleben*, Kiel und Leipzig: Berlag von Lipsius.
- WOLFF, Christoph (2008) *Bach: el músico sabio*. Barcelona: Ediciones Robinbook.
- ZIEGLER, Christiane Mariane von (1728), *Versuch in gebundener Schreib-Art*. Leipzig: Hofenberg.
- ZIEGLER, Christiane Mariane von (1729). "Vorbericht" *Versuch in geburdener Schreib-Art, anderer und letzter Theil*. Leipzig
- ZIEGLER, Christiane Mariane von (1731), *Moralische und vermischte Send-Schreiben*. Leipzig: Bey Joh. Friedrich Brauns sel. Erben.
- ZIEGLER, Christiane Mariane von (1739). *Vermischete Schriften in gebundener und ungebundener Rede*. Gottingen : Im Verlag der konigl. privil. Universitets-Buchhandlung.

7. Annexos

7.1. Traduccions de les nou cantates de Bach amb textos de Ziegler

Les traduccions següents són d'Antoni Sàbat i Aguilera.

BWV103: *Ihr werdet weinen und heulen*

1. Coro e Arioso B:

Chor: Ihr werdet weinen und heulen,
aber die Welt wird sich freuen.

Bass: Ihr aber werdet traurig sein.
Doch eure Traurigkeit soll in Freude verkehret werden.

2. Recitativo T:

Wer sollte nicht in Klagen untergehn,
Wenn uns der Liebste wird entrissen?
Der Seelen Heil, die Zuflucht kranker Herzen
Acht nicht auf unsre Schmerzen.

3. Aria A

Kein Arzt ist außer dir zu finden,
Ich suche durch ganz Gilead;
Wer heilt die Wunden meiner Sünden,
Weil man hier keinen Balsam hat?
Verbirgst du dich, so muss ich sterben.
Erbarme dich, ach, höre doch!
Du suchest ja nicht mein Verderben,
Wohlan, so hofft mein Herze noch.

4. Recitativo A:

Du wirst mich nach der Angst auch wiederum
erquickten;
So will ich mich zu deiner Ankunft schicken,
Ich traue dem Verheißungswort,
Dass meine Traurigkeit
In Freude soll verkehret werden.

5. Aria T

Erholet euch, betrübte Sinnen,

BWV103: *Plorareu i us queixareu*

1. Cor i Arioso B:

Cor: Plorareu i us queixareu, i el món se n'alegrarà.

Baix: Però, encara que estiguen tristos, la vostra tristesa
esdevindrà gaubança.

2. Recitativu T:

Com, sinó, no ens hem d'abatre en planys,
si ens han arrabassat a qui més estimem?
La salut de l'ànima, el refugi dels cors malalts,
fins no fa cas dels nostres patiments.

3. Ària A

Un altre metge, llevat tu, on el trobaré,
mal que el busqui per tot Galaad,
que em curi les nafres dels meus pecats,
ja que ací, de bàlsam ningú no en té?
Si et vols amagar, segur que em moriré.
Tingues pietat de mi, escolta'm, ai las!
No busquis, no, la meva ruïna,
vine, que el meu cor et troba a faltar.

4. Recitativu A:

Després del temor tu em faràs viure una altra vegada,
per això, estaré prest a la teva arribada,
confio en la teva paraula promesa
que la meva tristesa,
mudarà en gaubança.

5. Ària T

Refeu-vos, adolorits sentiments,

Ihr tut euch selber allzu weh.
Laßt von dem traurigen Beginnen,
Eh ich in Tränen untergeh,
Mein Jesus lässt sich wieder sehen,
O Freude, der nichts gleichen kann!
Wie wohl ist mir dadurch geschehen,
Nimm, nimm mein Herz zum Opfer an!

6.Choral

Ich hab dich einen Augenblick,
O liebes Kind, verlassen;
Sieh aber, sieh, mit großem Glück
Und Trost ohn alle Maßen
Will ich dir schon die Freudenkron
Aufsetzen und verehren;
Dein kurzes Leid soll sich in Freud
Und ewig Wohl verkehren.

no vulgheu donar-vos mal cor.
Deixeu el vostre dolorós començ,
abans que jo arrenqui en plors.
El meu Jesús, altra vegada, es fa present,
com això no hi ha res, oh quin goig!
Quant feliç em sento aquest moment,
pren, pren el meu cor, jo te'l dono, ací el tens.

6.Coral

Només per un sol instant,
oh, estimats fills, us vaig deixar;
mes, mireu, amb quina gran sort
i amb quin consol sens parió
vull la corona gaudiosa
cenyir-vos amb mereixement;
així, el vostre breu sofriment,
mudat serà en eterna joia.

BWV108: *Es ist euch gut, daß ich hingehe*

1.Aria B

Es ist euch gut, dass ich hingehe;
denn so ich nicht hingehe,
kömmt der Tröster nicht zu euch.
So ich aber gehe,
will ich ihn zu euch senden.

2.Aria T

Mich kann kein Zweifel stören,
Auf dein Wort, Herr, zu hören.
Ich glaube, gehst du fort,
So kann ich mich getrösten,
Dass ich zu den Erlösten
Komm an gewünschten Port.

3.Recitativo T

Dein Geist wird mich also regieren,
Dass ich auf rechter Bahne geh;

BWV108: *És bo per vosaltres que jo me'n vagi*

1.Ària B

És bo per vosaltres que jo me'n vagi;
perquè si no me n'anés,
aquell que us ha de consolar,
tampoc no vindria.
Mes, si jo marxo, us l'enviaré.

2.Ària T

Ja cap recel no em contorba,
en sentir la teva paraula, Senyor.
Penso que si tu te'n vas,
També em donarà conhort
saber-me entre els qui has alliberat
per venir a l'anelat port.

3.Recitativu T

Així, l'Esperit teu em guiarà,
per fer-me anar pel dret camí;

Christiane Mariane von Ziegler
La poetessa de les cantates de Leipzig

Durch deinen Hingang kommt er ja zu mir,
Ich frage sorgenvoll: Ach, ist er nicht schon hier?

4. Coro

Wenn aber jener, der Geist der Wahrheit,
kommen wird, der wird euch in alle Wahrheit leiten.
Denn er wird nicht von ihm selber reden,
sondern was er hören wird, das wird er reden;
und was zukünftig ist, wird er verkündigen.

5. Aria A

Was mein Herz von dir begehrt,
Ach, das wird mir wohl gewährt.
Überschütte mich mit Segen,
Führe mich auf deinen Wegen,
Dass ich in der Ewigkeit
Schaue deine Herrlichkeit!

6. Choral

Dein Geist, den Gott vom Himmel gibt,
Der leitet alles, was ihn liebt,
Auf wohl gebähntem Wege.
Er setzt und richtet unsren Fuß,
Dass er nicht anders treten muss,
Als wo man findet den Segen.

**BWV87: Bisher habt ihr nichts gebeten in
meinem Namen**

1. Arioso B

Bisher habt ihr nichts gebeten in meinem Namen.

2. Recitativo A

O Wort, das Geist und Seel erschreckt!
Ihr Menschen, merkt den Zuruf, was dahinter steckt!
Ihr habt Gesetz und Evangelium vorsätzlich übertreten;
Und dies möcht' ihr ungesäumt
In Buß und Andacht beten.

Si tu te'n vas, segur que ell vindrà amb mi
i diré neguitós: Ah!, com és que no ha arribat?

4. Cor

Però, quan arribi l'Esperit de la Veritat,
ens guiarà vers la plena Veritat.
Si bé ell no parlarà per ell mateix,
més aviat de tot el que hem entès
d'allò què tu ens has dit; i ens revelarà,
el què ha d'esdevenir.

5. Ària A

El què el meu cor de tu deleja,
ah!, fes que em sigui concedit.
Dóna'm, a vessar, la teva riquesa,
porta'm de la mà pels teus camins,
perquè allà en l'Eternitat,
contempli ta Majestat!

6. Coral

L'Esperit, que Déu del cel envia,
mena a tot aquell qui l'estima,
per camins que fan drecera.
Ell, els nostres peus guia i dreça,
perquè no ens emmenin, sinó,
fins on hi ha la Salvació.

**BWV87: Fins ara no heu demanat res en nom
meu**

1. Arioso B

Fins ara no heu demanat res en nom meu.

2. Recitativu A

O paraula, que l'ànima i l'esperit esparveres!
Homes, oïu el clam que hi ha al seu darrere!
Heu transgredit, a gratcient, evangeli i manaments,
Cal que, de precís,
pregueu amb devoció i penediment.

3.Aria A

Vergib, o Vater, unsre Schuld
Und habe noch mit uns Geduld,
Wenn wird in Andacht beten
Und sagen: Herr, auf dein Geheiß,
Ach, rede nicht mehr sprichwortsweis,
Hilf uns vielmehr vertreten.

4.Recitativo T

Wenn unsre Schuld bis an den Himmel steigt,
Du siehst und kennest ja mein Herz,
das nichts vor dir verschweigt;
Drum suche mich zu trösten!

5.Arioso B

In der Welt habt ihr Angst; aber seid getrost,
ich habe die Welt überwunden.

6.Aria T

Ich will leiden, ich will schweigen,
Jesus wird mir Hilf erzeigen,
Denn er tröst' mich nach dem Schmerz.
Weicht, ihr Sorgen, Trauer, Klagen,
Denn warum sollt ich verzagen?
Fasse dich betrübtes Herz!

7.Choral

Muß ich sein betrübet?
So mich Jesus liebet,
Ist mir aller Schmerz
Über Honig süße,
Tausend Zuckerküsse
Drücket er ans Herz.
Wenn die Pein sich stellet ein,
Seine Liebe macht zur Freuden
Auch das bittere Leiden.

3.Ària A

Perdona, O Pare, els nostres pecats,
i, demés, sigues amb nosaltres pacient,
ja que preguem amb devoció.
I deixa'ns, Senyor, que et diguem:
Ah, no ens diguis més paràboles,
ajuda'ns a ser com tu, més i més.

4.Recitativ T

Quan les nostres culpes arriben al cel,
tu veus i saps molt bé, que el meu cor,
no et pot amagar res;
mira, doncs, de donar-me consol!

5.Arioso B

En el món passeu tribulacions;
però, no temeu, jo he dominat el món.

6.Ària T

Jo desitjo patir, jo desitjo callar,
Jesús el seu ajut m'ensenyarà,
i així, ell m'assuauja l'acorament.
Plors, tristors i penes, bon viatge!
Perquè haig de perdre el coratge?
Assossega't, esmarrit cor!

7.Coral

Què és el que m'amoïna?
Si el meu Jesús m'estima,
són tots els meus dolors,
més dolços que la mel,
i un miler d'ensucrats petons,
que ell vessa dins el meu cor.
Quan la pena es fa present
el seu amor muda en joia,
el més amarg sofriment.

BWV128: Auf Christi Himmelfahrt allein

1. Coro

Auf Christi Himmelfahrt allein
Ich meine Nachfahrt gründe
Und allen Zweifel, Angst und Pein
Hiermit stets überwinde;
Denn weil das Haupt im Himmel ist,
Wird seine Glieder Jesus Christ
Zu rechter Zeit nachholen.

2. Recitativo T

Ich bin bereit, komm, hole mich!
Hier in der Welt
Ist Jammer, Angst und Pein;
Hingegen dort, in Salems Zelt,
Werd ich verkläret sein.
Da seh ich Gott von Angesicht zu Angesicht,
Wie mir sein heilig Wort verspricht.

3. Aria e Recitativo B

Auf, auf, mit hellem Schall
Verkündigt überall:
Mein Jesus sitzt zur Rechten!
Wer sucht mich anzufechten?
Ist er von mir genommen,
Ich werd einst dahin kommen,
Wo mein Erlöser lebt.
Mein Augen werden ihn in größter Klarheit schauen.
O könnt ich im voraus mir eine Hütte bauen!
Wohin? Vergebner Wunsch!
Er wohnt nicht auf Berg und Tal,
Sein Allmacht zeigt sich überall;
So schweig, verwegner Mund,
Und suche nicht dieselbe zu ergründen!

4. Aria. Duetto A T

Sein Allmacht zu ergründen,
Wird sich kein Mensche finden,
Mein Mund verstummt und schweigt.

BWV128: Només en l'Ascensió de Crist

1. Cor

Només en l'Ascensió de Crist
afermo la meva partença
i els dubtes, fatics i penes,
em veig en cor d'afrontar;
Així, com que el Cap ja és al cel,
Jesucrist, als membres seus,
en arribar l'hora els cridarà.

2. Recitativu T

Ja estic a punt, vine'm a buscar!
Aquí, en aquest món
hi ha plor, angoixa i sofriment;
En canvi allí, al tendal de Salem,
| en serè transfigurat.
Tindrè Déu, davant per davant,
com el seu sant Verb m'ha promès.

3. Ària i Recitativu B

Vinga, vinga, amb crits de festa,
proclameu a tot el món,
el meu Jesús seu a la Destra!
Qui em gosarà atuir?
Ara ell és lluny de mi,
mes, vindrà el dia que aniré,
on viu el meu Redemptor!
Els meus ulls el veuran amb pura claror.
Ah, si d'antuvi m'hi fes una cabana!
Però on?, vàcua esperança!
Ell no viu ni en vall ni en muntanya,
la seva omnipotència no es pot termenar:
Calla doncs, boca envanida,
i no ho vulguis tu sola esbrinar!

4. Ària. Duet A T

Entendre el seu infinit poder,
cap ésser humà aconseguirà,
la meva boca calla, emmudeix.

Ich sehe durch die Sterne,
Dass er sich schon von ferne
Zur Rechten Gottes zeigt.

5.Choral

Alsdenn so wirst du mich
Zu deiner Rechten stellen
Und mir als deinem Kind
Ein gnädig Urteil fällen,
Mich bringen zu der Lust,
Wo deine Herrlichkeit
Ich werde schauen an
In alle Ewigkeit.

Veig enllà d'enllà dels estels,
com Ell a la llunyania apareix,
assegut a la dreta de Déu.

5.Coral

Aleshores em posaràs,
també, a la teva dreta,
i com sóc el teu infant
em jutjaràs amb clemència;
i el gaudi ple em donaràs,
allí on veuré ta grandesa,
per tota l'Eternitat.

BWV183: Sie werden euch in den Bann tun [II]

1.Recitativo B

Sie werden euch in den Bann tun,
es kömmt aber die Zeit, dass, wer euch tötet,
wird meinen, er tue Gott einen Dienst daran.

2.Aria T

Ich fürchte nicht des Todes Schrecken,
Ich scheue ganz kein Ungemach.
Denn Jesus' Schutzarm wird mich decken,
Ich folge gern und willig nach;
Wollt ihr nicht meines Lebens schonen
Und glaubt, Gott einen Dienst zu tun,
Er soll euch selber noch belohnen,
Wohlan, es mag dabei beruhn.

3.Recitativo A

Ich bin bereit, mein Blut und armes Leben
Vor dich, mein Heiland, hinzugeben,
Mein ganzer Mensch soll dir gewidmet sein;
Ich tröste mich, dein Geist wird bei mir stehen,
Gesetzt, es sollte mir vielleicht zuviel geschehen.

BWV183: Us faran fora de les Sinagogues

1.Recitativ B

Us faran fora de les Sinagogues,
doncs, arribarà l'hora, en què aquell qui us mati,
pensarà,
que amb això, està fent un servei a Déu.

2.Ària T

El temor a la mort no m'espanta,
ni tinc por de cap sofriment.
El braç de Jesús em guarda,
i jo el segueixo de cor i obedient.
Si la meua vida no voleu respectar
i creieu que així feu un servei a Déu,
ell mateix ja us recompensarà,
endavant!, que a mi, ja m'està bé.

3.Recitativ A

Tinc a punt, la meua sang i la meua pobra vida,
per tu, Salvador meu, les donaria,
cal que sigui per tu, tota la meua persona;
que el teu esperit sia amb mi, em consola,
Malt que potser fos massa, per mi, el que passaria.

4.Aria S

Höchster Tröster, Heilger Geist,
Der du mir die Wege weist,
Darauf ich wandeln soll,
Hilf meine Schwachheit mit vertreten,
Denn von mir selbst kann ich nicht beten,
Ich weiß, du sorgest vor mein Wohl!

5.Choral

Du bist ein Geist, der lehret,
Wie man recht beten soll;
Dein Beten wird erhöret,
Dein Singen klinget wohl.
Es steigt zum Himmel an,
Es steigt und lässt nicht abe,
Bis der geholfen habe,
Der allein helfen kann.

BWV74: Wer mich liebet, der wird mein

Wort halten

1.Coro

Wer mich liebet, der wird mein Wort halten,
und mein Vater wird ihn lieben,
und wir werden zu ihm kommen
und Wohnung bei ihm machen.

2.Aria S

Komm, komm, mein Herze steht dir offen,
Ach, lass es deine Wohnung sein!
Ich liebe dich, so muss ich hoffen:
Dein Wort trat itzo bei mir ein;
Denn wer dich sucht, fürcht', liebt und ehret,
Dem ist der Vater zugetan.
Ich zweifle nicht, ich bin erhöret,
Dass ich mich dein getrösten kann.

4.Ària S

Esperit Sant, suprem consol,
tu que els viaranys m'ensenyes,
per on drecera em cal fer,
ajuda'm a resistir en la flaqueza,
mes, si no puc pregar tot sol,
sé que tu, pel meu bé, em defenses!

5.Coral

Tu ets l'Esperit que ens ensenya,
per resar bé, el què ens caldria;
hom pot escoltar els teus prec,
i els teus cants plens d'harmonia.
Ells, cap al Cel s'ensenderen
ells hi puguen tot fent via,
fins que ens doni un cop de mà,
l'únic, que ajudar ens podria.

BWV74: Qui m'estimi guardarà la meva

paraula

1.Coro

Qui m'estimi guardarà la meva paraula
i mon pare l'estimarà
i anirem a Ell
i farem estada amb Ell.

Ària S

Vine, vine, el meu cor per tu es bada,
ah sí, fes que sigui la teva casa!
T'estimo per això, he posat confiança,
que en mi, arrelí la teva paraula;
puix qui et cerca, et tem, t'estima i et fa lloança,
aquest, tindrà el favor del Pare.
Estic segur que vols escoltar-me,
Per això en tu, consol podré trobar-ne.

3. Recitativo A

Die Wohnung ist bereit.
Du findst ein Herz, das dir allein ergeben,
Drum lass mich nicht erleben,
Dass du gedenkst, von mir zu gehn.
Das lass ich nimmermehr, ach, nimmermehr
geschehen!

4. Aria B

Ich gehe hin und komme wieder zu euch.
Hättet ihr mich lieb, so würdet ihr euch freuen.

5. Aria T

Kommt, eilet, stimmet Sait und Lieder
In muntern und erfreuten Ton.
Geht er gleich weg, so kömmt er wieder,
Der hochgelobte Gottessohn.
Der Satan wird indes versuchen,
Den Deinigen gar sehr zu fluchen.
Er ist mir hinderlich,
So glaub ich, Herr, an dich.

6. Recitativo B

Es ist nichts Verdammliches an denen,
die in Christo Jesu sind.

7. Aria A

Nichts kann mich erretten
Von höllischen Ketten
Als, Jesu, dein Blut.
Dein Leiden, dein Sterben
Macht mich ja zum Erben:
Ich lache der Wut.

8. Choral

Kein Menschenkind hier auf der Erd
Ist dieser edlen Gabe wert,
Bei uns ist kein Verdienen;
Hier gilt gar nichts als Lieb und Gnad,
Die Christus uns verdienet hat
Mit Büßen und Versöhnen.

3. Recitativ A

L'estança ja està llesta.
Hi has trobat un cor que sols per tu es desviu,
no em deixis pas sentir la temença,
que pensis allunyar-te de mi.
Això, jamai, ah jamai, ho podré permetre!

4. Ària B

Me'n vaig i tornaré amb vosaltres.
Si és que m'estimeu, us n'alegrareu.

5. Ària T

Correu, veniu, afineu cordes i veus,
i entonem alegres cants de gaubança,
Puix tal com se'n va, vindrà altra vegada,
I molt estimat Fill de Déu,
Mentrestant qui sap si el maligne,
farà per temptar-nos a tots.
Això rai, a mi no em fa res,
perquè, jo crec en Tu, Senyor.

6. Recitativ B

No hi pot haver condemna,
pels qui són de Crist Jesús.

7. Ària A

Res no em podrà alliberar
de l'ergàstul infernal,
si no la sang de Jesús.
Amb la seva passió i creu,
m'ha fet el seu hereu, sí,
doncs, jo me'n ric de l'infern.

8. Coral

Cap criatura d'aquest món
no és digne d'aquests preuats dons,
no és nostre el mereixement;
Ací, res no hi ha com l'amor i la gràcia,
que ha guanyat Crist per nosaltres,
amb suplici i patiment.

BWV68: Also hat Gott die Welt geliebt

1. Coro

Also hat Gott die Welt geliebt,
Dass er uns seinen Sohn gegeben.
Wer sich im Glauben ihm ergibt,
Der soll dort ewig bei ihm leben.
Wer glaubt, dass Jesus ihm geboren,
Der bleibt ewig unverloren,
Und ist kein Leid, das den betrübt,
Den Gott und auch sein Jesus liebt.

2. Aria S

Mein gläubiges Herze,
Frohlocke, sing, scherze,
Dein Jesus ist da!
Weg Jammer, weg Klagen,
Ich will euch nur sagen:
Mein Jesus ist nah.

3. Recitativo B

Ich bin mit Petro nicht vermessen,
Was mich getrost und freudig macht,
Dass mich mein Jesus nicht vergessen.
Er kam nicht nur, die Welt zu richten,
Nein, nein, er wollte Sünd und Schuld
Als Mittler zwischen Gott und Mensch vor diesmal
schlichten.

4. Aria B

Du bist geboren mir zugute,
Das glaub ich, mir ist wohl zumute,
Weil du vor mich genung getan.
Das Rund der Erden mag gleich brechen,
Will mir der Satan widersprechen,
So bet ich dich, mein Heiland, an.

5. Coro

Wer an ihn gläubet, der wird nicht gerichtet;
wer aber nicht gläubet, der ist schon gerichtet;
denn er gläubet nicht an den Namen des eingebornen
Sohnes Gottes.

BWV68: Déu ha estimat tant el món

1. Cor

Déu ha estimat tant el món,
que ens ha donat el seu Fill.
Aquell qui amb fe a ell es dóna,
després amb ell viurà per sempre.
Qui cregui que Jesús, ha nascut, per ell,
no es trobarà mai abandonat,
car, no té ni maldol ni sofriment,
qui per Déu i per Jesús se sent estimat.

3. Ària S

O, cor meu enfervorit,
exulta, canta, salta de joia,
que el teu Jesús és aquí!
Fora planys, tristesa fora,
no res més ara us vull dir:
Jesús meu ets a la vora!

3. Recitativ B

Jo no em vull envanir, com Pere;
el què em consola i em fa content,
és que Jesús no s'ha oblidat de mi.
Ell, no sols, el món, ha vingut a jutjar,
No, no, suara vol ser l'advocat mitjancer,
entre Déu i els homes, de culpes i pecats.

4. Ària B

Tu has nascut per al meu bé,
m'ho crec, n'estic ben content,
perquè ja has fet prou per a mi.
Encara que's parteixi la bola del món,
encara que Satan no em pugui pair,
és a tu, Salvador meu, a qui pregaré.

5. Cor

Qui en ell cregui, no és judicat;
però qui no hi creu, ja està judicat;
perquè no creu en el nom de l'unigènit Fill de Déu.

BWV175: Er rufet seinen Schafen mit Namen

1. Recitativo T

Er rufet seinen Schafen mit Namen
und führet sie hinaus.

2. Aria A

Komm, leite mich,
Es sehnet sich
Mein Geist auf grüner Weide!
Mein Herze schmacht,
Ächzt Tag und Nacht,
Mein Hirte, meine Freude.

3. Recitativo T

Wo find ich dich?
Ach, wo bist du verborgen?
O! Zeige dich mir bald!
Ich sehne mich.
Brich an, erwünschter Morgen!

4. Aria T

Es dünket mich, ich seh dich kommen,
Du gehst zur rechten Türe ein.
Du wirst im Glauben aufgenommen
Und musst der wahre Hirte sein.
Ich kenne deine holde Stimme,
Die voller Lieb und Sanftmut ist,
Dass ich im Geist darob ergrimme,
Wer zweifelt, dass du Heiland seist.

5. Recitativo A B

A Sie vernahmen aber nicht, was es war, das er zu ihnen
gesaget hatte.

B Ach ja! Wir Menschen sind oftmals den Tauben zu
vergleichen:

Wenn die verblendete Vernunft nicht weiß, was er
gesaget hatte.

O! Törin, merke doch, wenn Jesus mit dir spricht,

**BWV175: Ell crida les seves ovelles pel seu
nom**

1. Recitativu T

Ell crida les seves ovelles pel seu nom
i les emmena a fora.

2. Ària A

Vine, emmena'm,
com es deleja,
el meu esperit del pasturatge tendre!
El meu cor afeblit,
es plany de dia i de nit,
Pastor meu, joia meva.

3. Recitativu T

On ets que no et veig?
Ai las, on t'has amagat?
O!, surt, no tardis més!
Estic delerós,
despunta ja, matí esperat!

4. Aria T

Em sembla que ja et veig venir,
entres per l'escaient portaló.
Amb santa fe ets ben acollit,
deus ser el veritable pastor.
Conec la teva veu falaguera
plena de tendresa i amor;
per això, l'ànima se'm desespera,
si algú dubte que ets el Salvador.

5. Recitativu A B

A Però ells no van entendre, què era que, ell els havia
dit.

B És cert!, els homes, a vegades,
sembla que estiguem sords:

quan amb la nostra raó encegada,
no sabem el què ell ens vol dir.

Ai beneit!, quan et parla Jesús, escolta'l,

Dass es zu deinem Heil geschicht.

que ho fa per a la teva salvació.

6.Aria B

Öffnet euch, ihr beiden Ohren,
Jesus hat euch zugeschworen,
Dass er Teufel, Tod erlegt.
Gnade, Gnüge, volles Leben
Will er allen Christen geben,
Wer ihm folgt, sein Kreuz nachträgt.

6.Ària B

Obriu bé les dues orelles,
Jesús us va fer la promesa,
que blegaria el dimoni i la mort.
La Gràcia, el goig, la vida plena
vol donar a tots els cristians,
així doncs, seguim-lo, portant la seva creu.

7.Choral

Nun, werter Geist, ich folg dir;
Hilf, dass ich suche für und für
Nach deinem Wort ein ander Leben,
Das du mir willst aus Gnaden geben.
Dein Wort ist ja der Morgenstern,
Der herrlich leuchtet nah und fern.
Drum will ich, die mich anders lehren,
In Ewigkeit, mein Gott, nicht hören.
Alleluja, alleluja!

7.Coral

Des d'ara et seguiré, Esperit excels;
ajuda'm ara i sempre cercar,
una vida, com tu vols, diferent,
si amb la teva Gràcia em vols donar.
La teva Paraula, és l'estel matiner,
que brilla sempre, proper o llunyà.
Puix, qui altra cosa em vulgui fer saber,
jamai, Déu meu, voldré escoltar.
Al-leluia, Al-leluia!

BWV176: Es ist ein trotzig und verzagt Ding

BWV176: Hi ha quelcom d'agosarat i temorenc

1.Coro

Es ist ein trotzig und verzagt Ding
um aller Menschen Herze.

1.Cor

Hi ha quelcom d'agosarat i temorenc
en el cor de tots els homes.

2.Recitativo A

Ich meine, recht verzagt,
Dass Nikodemus sich bei Tage nicht,
Bei Nacht zu Jesu wagt.
Die Sonne musste dort bei Josua so lange stille stehn,
So lange bis der Sieg vollkommen war geschehn;
Hier aber wünschet Nikodem: O säh ich sie zu Rüste
gehn!

Recitativ A

Em sembla ben bé una covardia,
que Nicodem no anés de dia,
a veure Jesús, sinó de nit.
A Josuè, que no es mogué el sol li calia,
fins a aconseguir-se del tot la victòria;
aquí, al contrari, Nicodem volia:
"O, si el veiés anar a la posta"!

3.Aria S

Dein sonst hell beliebter Schein
Soll vor mich umnebelt sein,

3.Ària S

Aquell raig teu d'estimada claror
per a mi ha esdevingut nuvolós;

Weil ich nach dem Meister frage,
Denn ich scheue mich bei Tage.
Niemand kann die Wunder tun,
Denn sein Allmacht und sein Wesen,
Scheint, ist göttlich auserlesen,
Gottes Geist muss auf ihm ruhn.

4. Recitativo B

So wundre dich, o Meister, nicht,
Warum ich dich bei Nacht ausfrage!
Ich fürchte, dass bei Tage
Mein Ohnmacht nicht bestehen kann.
Doch tröst ich mich, du nimmst mein Herz und Geist
Zum Leben auf und an,
Weil alle, die nur an dich glauben, nicht verloren
werden.

5. Aria A

Ermuntert euch, furchtsam und schüchterne Sinne,
Erholet euch, höret, was Jesus verspricht:
Dass ich durch den Glauben den Himmel gewinne.
Wenn die Verheißung erfüllend geschicht,
Werd ich dort oben
Mit Danken und Loben
Vater, Sohn und Heiligen Geist
Preisen, der dreieinig heißt.

6. Choral

Auf dass wir also allzugleich
Zur Himmelsporten dringen
Und dermaleinst in deinem Reich
Ohn alles Ende singen,
Dass du alleine König seist,
Hoch über alle Götter,
Gott Vater, Sohn und Heiliger Geist,
Der Frommen Schutz und Retter,
Ein Wesen drei Personen.

Jo al Mestre preguntar prou voldria,
però em fa por la llum del dia.
De fer miracles ningú en té el feu
perquè la seva essència i potestat,
és, com sembla, dels qui Déu ha triat,
dels qui en ells reposa l'Esperit de Déu.

4. Recitativ B

No ho trobis estrany, O Mestre, O no,
que et vingui a preguntar de nit!
De dia, em fa molta por,
no ho pot suportar la meva covardia.
Car tu em consoles, tu tens el meu cor i esperit,
per a donar-los vida,
puix tots els qui en tu creuen, no marraran camí.

5. Ària A

Animeu-vos, sentits retrets i espantadissos,
estigueu tranquils, oïu el què Jesús promet:
Que per mitjà de la fe em guanyaré el Cel.
Quan aquesta promesa es compleixi,
aleshores, jo allà dalt,
amb agraïment i lloança
glorificaré Pare, Fill i Esperit Sant,
que són, la Trinitat Santa.

6. Coral

Així doncs, tots plegats,
passarem les portes del Cel
i un cop dins del teu Reialme
et direm cantant sens parar,
que tu ets l'únic Rei,
per damunt de tots els déus,
Déu Pare, Fill i Esperit Sant,
refugi i salvació dels fidels,
tres persones i un sol Ser.